

د کابل د سقوط دننه

ژباړونکي درمل مسعودی

ډالي ده وي د افغانستان وسلوال پوځ ته بلخصوص د افغانستان هغه ورکو
سپاهيان ته چي د افغانستان بقا ، او عزت لپاره يي کلونه قرباني ورکړي دي.

لومړې برخه

د وتلو

د جولای په یوه نرمه ماښام له تیاره وروسته، ما د کابل په ښار کې د یوې سختې کلابندۍ له لارې لاره پیدا کړه. د کلونو په اوږدو کې، د پلازمینې اشرافي د کانکرېتي دیوالونو شاته ژور شاته وتلي وو چې د کنسرتینا تار سره پورته شوي وو. ځینې وختونه دوی حتی په سړک کې د هسکو خنډونو یو پرت اضافه کړ، زه مجبور کړم چې کوڅه ته لاړ شم. د یوه پخواني حکومتي چارواکي په کور کې غږ شوم، دننه لارم او د مرمرو له زینو پورته شوم د چټ محفل ته لارم. زه د کلونو په اوږدو کې د هغه یو څو غونډو ته تللی وم، ځینې یې په خندا او نڅا غږیدل، مګر دا یوه خاموشه پیښه وه، د افغان نارینه او ښځو یوه کوچنۍ ډله چې ډیری یې ځوانان او په سجيلا جامې یې اغوستي وې، په یوه دایره کې ناست وو. د خراغ لاندې.

حالت خنډونکی و. په دې وروستیو اونیو کې د شمال لویې سیمې، هغه ځایونه چې په تاریخ کې یې د طالبانو ملاتړ نه درلود، ناڅاپه سقوط وکړ. د متحده ایالاتو د استخباراتو ټولنې لخوا یوې نوې ارزونې وړاندوینه کړې چې د وروستي امریکایي ځواکونو تر وتلو شپږ میاشتې وروسته به جمهوریت سقوط وکړي. بیا هم ولسمشر بایدن د وتلو لپاره فشار راوړی و. په هماغه شپه امریکایي پوځیان د بگرام له هوایي ډګر څخه چې د پلازمېنې په شمال کې یوه لویه اډه وه، هلته چې امریکا د بندیانو د ساتلو لپاره زندان جوړ کړی و، الوتنې کولې. مېلمنو ته مې په فارسي ژبه ښه راغلاست ووايه او کله چې د کوربه له خوا د یوه بهرني خبریال په توګه ور وپېژندل شوم.

غلی شو یوې ځوانې ښځې په مخ اړولو وویل: "موږ ته ووايه چې تاسو څه فکر کوئ چې په افغانستان کې به پېښ شي."

ما ته. هغې په طنزیه انداز کې زیاته کړه، "موږ شاید ورته شیان دمخه ویلي وي، مګر موږ په دوی باور لرو کله چې موږ دوی د یو بهرني څخه اورو."

په واشنگټن او کابل کې د ډیرو خلکو په څیر، ما فکر کاوه چې شپږ میاشتې ډیرې نا امیدۍ وې. حکومت د سربو، وسلو او تجهیزاتو په برخه کې د پام وړ ګټه درلوده، او بیا یې ښارونه ونیول. حتماً ما وویل چې د افغانستان د قدرت دلالت چې د دوی په څیر فاسد او فاسد وو، د خپل ځان د بقا لپاره به خپل ځواکونه متحد او راټول کړي، د ولسي وګړو په حیث په هغه اوږي کې د غونډې میلمانه له یوې سختې پوښتنې سره مخامخ شول، چې دوی ماته تکرار کړه: بیریم یا! باسیم؟ ایا موږ باید پاتې شو یا باید لاړ شو؟ افغانانو څلوېښت کاله د بې ځایه کیدو او جلاوطنۍ کړاوونه زغملي وو. وروستی څپه په 2014 کې د متحده ایالاتو د سرتیرو د زیاتوالي په پای کې پیل شوه، چې وروسته له اقتصادي رکود او طالبانو ته د سیمې دوامداره له لاسه ورکول. بل کال، کله چې د اروپا پولې ماتې شوې او یو ملیون کسان په کښتیاو کې د مدیترانې له لارې تیر شول، افغانان له سوريې وروسته دویمه لویه ډله وه.

خو په دې گوند کې خلک د قاچاق وړونکو سره د غرونو او سمندر څخه تیریدل امکان نلري. ځینو یې په بهر کې زده کړې کړي او بیرته راستانه شوي دي. نورو د وتلو اراده نه درلوده، لکه ذکي دریابي، د اتصال روز په نامه د خپلواکي پانې خپرونکۍ، چې د ولسمشر اشرف غني په اداره کې د فساد د افشا کولو له امله مشهور و. ځینې یې د فرصت په تمه وو چې په قانوني توګه، په وقار سره، کار یا ښوونځي ته لاړ شي. خو د افغانانو لپاره فرصتونه کم وو. دوی په نړۍ کې تر ټولو بد پاسپورټونه درلودل کله چې دا د ویزې پرته سفر کولو ته راغله. اوس دوی د کډوالۍ له احتمال سره مخ وو.

یوه زاړه افغان سوداګر وویل: "زه په پاسپورټ کې اوه ویزې لرم - زه کولی شم پریرم." "د هغه سړي په اړه څه چې هیڅ فرصت نلري، څوک چې یوازې یو کوچنی کور او یو کوچنی دوکان لري؟"

یو له دوی څخه زه یم. «ذکي د ناشتې لپاره ودرېد، ځان یې په سینه ولګاوه او په خندا یې وویل: «یو له دوی څخه زه یم. میلماڼه، لکه څنګه چې د جګړې دوام، چې درلودزیا تره په کلیوالي سیمو کې زیانمن شوي. د متحده ایالاتو په ټینګار سره، په دوحه کې د حکومت او طالبانو ترمنځ خبرې اترې روانې وې او د واک د ویش تړون چې طالبان به کابل ته راولي، د هغو ښاري ډلو له خوا چې د جمهوریت له نسبي لیبیرالیزم څخه یې ګټه اخیستې وه، د یوه ناورین په سترګه ورته کتل. او نړیوال ملاتړ، په ځانګړې توګه د کارکونکو ښځو.

د مېلمنو په ټینګار سره ځوان شاعر رامین مظهر تلاوت ته ودرېد. ټیټ او ټیټ شوی، رامین په نرمۍ سره د هغه وحشي مجسمه دروغ ګڼله. د هغه ډیرې شعرونه، چې هغه په انستاګرام کې پوست کړي، د بنسټپالو لخوا سپکاوی ګڼل کیدی شي. ما له هغه څخه مخکې وپوښتل چې ایا هغه کوم چاپ شوي ټوکونه خپاره کړي دي؟ "نه،" هغه په خندا وویل. "هغوی به ما ووژني."

د اګست په لومړیو کې د کابل په کوټه سنگي کې یو بازار.

یوه ورځ وړاندې د افغانستان د پوهنې له سرپرستي رنګینه حمیدي سره په کابل کې د هغې کور ته ورغلم. موږ د کورونو ویروس د ناروغۍ د دریمې څپې په مینځ کې وو، چې روغتونونه یې له ناروغانو ډک کړي وو، او حکومت په ځواب کې ښوونځي تړلي وو؛ رنګینه پخپله لا تر اوسه د ویروس سره د پخوانۍ سیالۍ څخه روغه شوې وه. هغې لږ توخی وکړه کله چې هغې ما ته په لان کې ښه راغلاست ووايه، چیرې چې د هغې د لور څاروی وزه، سرکه، موږ ته ولاړ و.

هغې ماته وویل: "زه لاهم زما د حافظې سره ستونزه لرم." په ورک شوي کال کې تشې وې. رنګینه

په وزارت کې کار ته راستون شوې و، مګر هغې د یوازیتوب احساس کاوه، د سیاسي طبقې یوه برخه محدوده وه ساتل شوي مرکبات او زغره وال موټري.

د اوسېدو په خونه کې مې د هغې مېړه عبدالله غېږ ته ونیوه او حیران شوم چې د دوی لور، زارا چې په پنځم ټولګي کې وه، څومره قد لري. هغه لا ماشومه وه چې شاوخوا یوه لسيزه مخکې مې له کورنۍ سره په کندهار کې، د پښتنو په زړه کې چې د طالبانو د زیږون ځای و، ولیدل. زه هلته زما د راپور ورکولو سفرونو پرمهال د دوی کور ته تللی وم. ما د یوې متشبثې متشبثې په توګه چې د لاسي صنایعو یوه ټولګه یې جوړه کړه او د کندهار په ټولنیز ژوند کې د یوې میرمنې په توګه، چې د نړۍ په کچه د جنسیت له پلوه یو له خورا جلا کلتورونو څخه دی، د رنګینا وړتیا ستاینه وکړه.

په لوړ مقام کې د رنگینه په څیر لږې میرمنې وې. هغه په کندهار کې زیږیدلې وه، خو کورنۍ یې د کمونیستي رژیم څخه وتښتیدله او په ۱۹۸۰ لسیزه کې کله چې رنگینه ماشومه وه، امریکا ته ولاړه. هغې د ویرجینیا په پوهنتون کې د ښځو په مطالعاتو او مذهب کې برخه اخیستې او ځان یې یوه ویاړلې فیمینیسټ گڼله. دا هم هغه وخت و چې هغې د حجاب اغوستل پیل کړل، چې د هغې له عقیدې سره یې اړیکه ټینګه کړه.

د هغې پلار، غلام حیدر، چې د سوداګرۍ په برخه کې حساب ورکونکی و، هغه یې د یو سړي په توګه په ژوند کې د ورته فرصتونو تعقیبولو لپاره پورته کړه. هغه د هغې اتل و چې وده کوي. کله چې هغه په ۲۰۰۳ کې د خپل هیواد د بیارغونې په برخه کې د مرستې لپاره بیرته لاړه، هغه د هغې تعقیب ته وهڅول. په لومړي سر کې، دوی د امید څخه ډک وو. هغې له عبدالله سره وکتل، یو انجینر او د لاسي صنایعو کوپراتیف یې تاسیس کړ. د هغې پلار د کندهار ښاروال شو کله چې کوڅې له امریکایي پوځیانو ډکې شوې او جګړې زور اخیستې. هغه په ۲۰۱۱ کال کې د یوه ځانمرګي بریدګر له خوا ووژل شو. هغه خپل څو شعرونه ولوستل؛ یو، چې د غوغا تابان په نوم د سندرغاړې موسیقۍ ته جوړه شوې وه، د کابل د پرمختګ غوښتونکو په سرود بدله شوې وه. د رامین له لوستلو وروسته یو چا سندرې په سټیریو کې کېښوده، میلنېو د بام څخه سندرې ویلې، د دوی غږونه په لوریدو و، مور په غالی کې د غزیدلي میز په شاوخوا کې د ډوډۍ لپاره ناست وو، رنگینه زما په پلټ کې سموسونه ډک کړل. "مننه، میرمن وزیره،" ما وخنډل، او مور وخنډل. هغې مور ته کیسه وکړه چې څنګه په کابینه کې پای ته ورسیده. څلور کاله وړاندې، هغه وروسته له هغې کابل ته لاړه چې یوه ملګري یې د میزان د لومړۍ مدیرې په توګه وګمارله، چې د یو خصوصي ښوونځي چې د انګلیسي ژبې نړیوال نصاب وړاندې کوي. د څو کلونو وروسته، د ښوونځي بریالیتوب د پلازمینې اشرافو ته جذب کړ. دا، د هغې په باور، له همدې امله هغې تیر کال د ولسمشر څخه تلیفون ترلاسه کړ. هغې فکر کاوه چې غني غواړي د میزان د اتلین زده کړې پروګرامونو په اړه پوه شي چې د وبا ناروغي ده؛ پرځای یې له هغې وغوښتل چې د پوهنې وزیره شي. حیران شو، هغې د فکر کولو لپاره وخت وغوښت.

مور په غالی کې د غزیدلي میز په شاوخوا کې د ډوډۍ لپاره ناست وو او رنگینه زما پلټ له سموسانو ډک کړ. "مننه، میرمن وزیره،" ما وخنډل، او مور وخنډل. هغې مور ته کیسه وکړه چې څنګه په کابینه کې پای ته ورسیده. څلور کاله وړاندې، هغه وروسته له هغې کابل ته لاړه چې یوه ملګري یې د میزان د لومړۍ مدیرې په توګه وګمارله، چې د یو خصوصي ښوونځي چې د انګلیسي ژبې نړیوال نصاب وړاندې کوي. د څو کلونو وروسته، د ښوونځي بریالیتوب د پلازمینې اشرافو ته جذب کړ. دا، د هغې په باور، له همدې امله هغې تیر کال د ولسمشر څخه تلیفون ترلاسه کړ. هغې فکر کاوه چې غني غواړي د میزان د اتلین زده کړې پروګرامونو په اړه پوه شي چې د وبا ناروغي ده؛ پرځای یې له هغې وغوښتل چې د پوهنې وزیره شي. په حیرانتیا سره، هغې د فکر کولو لپاره وخت وغوښت، تر هغه وخته پورې، رنگینه د افغان حکومت سره د یوځای کیدو سره مقاومت کړی و. دا د هغو جنګسالارانو لخوا تسلط درلود چې د هغې په باور، د طالبانو په پرتله د هغې د پلار د وژلو مسولیت درلود. هغه چا چې برخه اخیستې وه پخپله فاسد شول، یا نور د وتلو په حال کې و. خو رنگینې له ډېرې مودې راهیسې غني ستاینه کړې وه، چې د جمهوري ریاست په لومړیو کلونو کې یې د ماليې د وزیر په توګه د یو تکړه تکنوکرات، مغرور خو په شخصي توګه د نه منلو وړ شهرت ترلاسه کړ. کله چې هغې په ماینې کې له هغه سره په شخصي توګه ولیدل، نو هغه د هغه د عقل او د اصلاحاتو لپاره د هغه لید ته په زړه پورې شوه - یوه ریښتینې هیوادپاله، هغې فکر کاوه. حتی د هغه بدننامه مزاج هغې ته د خپل پلار یادونه وکړه، کوم چې د احمقانو سره مخ نه و.

غني په میزان کې د هغې د کار ستاینه وکړه، هغې ته یې وویل چې هغه یو څوک غواړي چې د افغانستان پخوانی نصاب په عصري کولو کې ورسره مرسته وکړي. رنگینه په دې باور وه چې هغه کلتوري واټن چې د ښارونو او کلیو تر منځ وده کړې وه د اسلام له دودیزې نسخې سره د واده کولو له لارې له منځه وړل کیدی شي - کوم چې لوی افغان پوهان لکه شاعر رومي - معاصر تدریسي کړنو ته متوجه دي. کله چې هغې هو وویل، هغه د کمونستانو وروسته د افغانستان لومړنۍ ښځینه وزیره شوه، چې د ښځو لپاره یې ښوونځي ته د تللو او په ښارونو کې د کار کولو بنسټیز نوي فرصتونه راوړي، هغه لاسته راوړنې چې په 1992 کې د امریکا په ملاتړ د اسلامپالو لخوا له راپرځول کیدو وروسته له منځه ولاړې. طالبانو چې څلور کاله وروسته واک ته ورسېد، له بلوغ وروسته د نجونو پر زده کړو بندیز ولگاوه. په ۲۰۰۱ کال کې د امریکا د یرغل په پایله کې، د افغان نجونو ټول نسل ښوونځیو ته لارل او په هغو کارونو کې یې کار کاوه چې د دوی میندو ته نه ورکول کیده - د پوځي حضور او د ښځو د حقونو تر منځ یوه شخړه چې د امریکا له سفارت بهر د یوه دیوال په واسطه انځور شوې وه. د امریکایي بیرغ تر څنګ د نجونو روباټکس ټیم.

په پای کې د امریکایي پوځیانو له وتلو سره، دا پرمختګ اوس له خطر سره مخامخ دی. د طالبانو تر کنټرول لاندې په ډېرو سیمو کې، چې دوی یې اسلامي امارت بولي، نجونو ته یوازې تر شپږم ټولګي پورې ښوونځي ته د تللو اجازه ورکول کېده، چې د رنگینه لور به په راتلونکي کال کې داخلېږي.

د امریکا وټل چې جمهوریت یې د سقوط کندی ته رسولی و، د فبرورۍ په میاشت کې پېل شو. 2020. په همدې میاشت کې، د متحده ایالاتو لپاره لوی مذاکره کوونکی، زلمی خلیلزاد، په سمندري جامو کې، د قطر په دوحه کې په یوه میز کې ناست و، د هغه د ملا عبدالغني برادر په څنګ کې، د یو سند سند لاسلیک کړ چې عنوان یې دی. په افغانستان کې د سولې د راوستلو لپاره هوکړه. «ولسمشر ډونلډ ټرمپ چې د امریکا د تر ټولو اوږدې جګړې د پای ته رسولو په نیت واک ته ورسېد، خلیلزاد چې په افغانستان کې زېږېدلی، د امریکا تابعیت لرونکی و، چې مخکې یې د امریکا د سفیر په توګه دنده ترسره کړې وه.

په کابل کې په دوحه کې د افغان حکومت چارواکي په خاصه توګه د خبرو میز ته نه حاضرېدل - طالبانو له اوږدې مودې راهیسې له هغه څه سره چې دوی یې یو ګوداګی رژیم ګڼلی، له خبرو اترو ډډه کوله. خو د دې هوکړې په پایله کې، چې په ۱۴ میاشتو کې د امریکایي پوځیانو د وتلو په بدل کې طالبانو موافقه وکړه چې له جمهوري ریاست سره خبرې وکړي. خلیلزاد او د هغه ټیم هیله درلوده چې د امریکا وروستی وټل به د افغانانو تر منځ د سولې په مشروط وګرځي، خو ټرمپ د مهال ویش پر پاتې کیدو ټینګار وکړ.

اوس باید د جمهوریت او امارت تر منځ پراخه خلیج پلې شي. خلیلزاد او د هغه ټیم، چې په دې باور وو چې د برادر اړخ په ریښتیني توګه یوې هوکړې ته د رسیدو لپاره لیواله دی، د واک د شریکولو یوه داسې طرحه یې وړاندیز کړه چې مشري یې "دواړه خواوو ته د منلو وړ" وي - یو داسې تعریف چې ډاډه دی چې غني له منځه یوسي. خلیلزاد د افغان ولسمشر په اړه چې هغه له هلکانو پیژانده، وویل: «هغه له دې څخه کرکه درلوده، ځکه چې دا په دې معنی ده چې باید لار شي.» "ما بله لاره ونه لیده."

غني ټينگار وکړ، چې واک به يوازې يوه منتخب ځای ناستي ته وسپاري. (هغه له ځواب ورکولو ډډه وکړه)

پوښتنو ته.) هغه د سرپرست حکومت او نويو ټاکنو وړاندیز وکړ چې پخپله يې څارنه کيږي، الف د طالبانو لپاره نه پيلوونکی. خو برادر او د هغه ټيم هيڅ کله هم د مقابل لوري د مقابلې وړاندیز ونه کړ خپل، د بنديانو پر تبادله ټينگار کوي. ځينې په دې باور وو چې اسلامپالان ساده وو ساعت تيريږي تر څو چې امريکايي ځواکونه ووځي.

د مذاکراتي ټيم يوه جگپوړي چارواکي متين بيک وويل، طالبان د سولې په اړه جدي نه وو. «هغه فکر کاوه چې د تحريک په دننه کې رېښتيني ځواک په دوحه کې د برادر له ډلې سره نه، بلکې په مخکې کې د پوځي قوماندانانو او لوړ پوړو مشرانو سره پټ دی. په پاکستان کې. بيک ته څرگنده ښکارېده چې ياغيان غوښتل چې وگوري چې ايا حکومت په خپله ژوندۍ پاتې کيدۍ شي مخکې لدې چې دوی د ښکاره بريالۍ څخه لږ څه ومنې. په رېښتيني خبرو اترو کې».

لکه څنگه چې د وتلو بهير پرمختګ وکړ او طالبان د جگړې په ډگر کې پياوړي شول، غني انزوا شو. متحدينو د هغه حکومت پريښود، ځينې يې د خليلزاد وړاندیز شوي واک شريکولو ته سترګې په لار دي. ترتيب او له همدې امله ولسمشر د باور وړ همکارانو په کميدو باندې تکيه وکړه چې هغه يې د طالبانو سره جگړې ته هڅولې. په دوی کې تر ټولو مخکې د ولسمشر ښي لاس او ظاهراً وارث حمدالله محب و، چې د ملي امنيت د سلاکار په توګه يې د جگړې په اړه ډېر معلومات چې ولسمشر ته وړاندې کېدل کنټرول کړل.

کله چې غني په ۲۰۱۸ کال کې محب د ملي امنيت شورا د رييس په توګه وټاکه، هغه کومه پوځي يا امنيتي تجربه نه درلوده. هغه په بریتانیا کې د کمپيوټر سيستم انجینرۍ زده کړې کړې، چيرته چې هغه د ځوان په توګه مهاجرت وکړ. په ۲۰۰۹ کې، محب د ولسمشر لپاره د غني لومړنۍ، ناکامه داوطلبۍ کې مرسته وکړه، د هغه ويب پاڼه چلوله. پنځه کاله وروسته، محب يو ځل بيا د غني لپاره په خپله خوښه ولاړ، چې له ګڼې ګونې ډک ميدان کې د احتمالي ګټونکي په توګه راڅرګند شو، په داسې حال کې چې د ټولو خواوو د درغليو د شواهدو په ترڅ کې اختلافي پايله بايد د متحده ايالاتو په منځګړيتوب ترسره شي. په لوبډيځ کې، غني د ډېرو له خوا د يوه لوستي اصلاح غوښتونکي په توګه ستايل شوی، چې د کتاب شريک ليکوال دی "په ماڼۍ کې له غني سره د ناکامو دولتونو اصلاح کول، د محب عروج.

واک ته رسيدل پيل شول. بل کال په ۳۲ کلنۍ کې واشنگټن ته د غني د سفير په توګه واستول شو. په دې ورځو کې مې ورسره پېژندګلوي وکړه. اسانه او د لاسرسي وړ، هغه د اړتيا وړ دندې په شبکه کولو کې بريالۍ ښکاري، ځکه چې هغه د جگړې د هڅو لپاره د متحده ايالاتو د ملاتړ غوښتنه وکړه. درې کاله وروسته، غني د امنيتي تګلارې د همغږي کولو لپاره هغه کور ته راوړو، د ماڼۍ په انګړ کې يې د خپل کور ترڅنګ يو کور برابر کړ. د دوی ميرمنې نږدې شوې، او د محب کوچنيو ماشومانو له ولسمشر سره لوبې کولې، چې د دوی د نيکه په عمر کې و.

خو محب ژر په خپل نوي رول کې له ستونزو سره مخ شو. په داسې حال کې چې د کابل او واشنگټن ترمنځ د ترمپ د وتلو د پلان پر سر تاوتريخوالی زيات شو، موبيب په عامه توګه د خليلزاد پر ضد نيوکې وکړې او هغه يې د يوه "وايسرای" په توګه د شخصي واک په لټه کې تورن کړ. په غوسه، امريکايانو محب د يو کال لپاره له غونډو څخه وتړل او ډيری يې تمه درلوده چې هغه به خپله دنده له

لاسه ورکړي، مگر ولسمشر ورسره ودرېد. بالاخره خلیل زاد راته وویل، هغه محب ته د غني په شخصي غوښتنه بېنه وکړه.

د محب ټیم، لکه د غني ادارې د ډیرو برخو په څیر، یو ځوان کدر جذب کړ چې د ولسمشر تخنیکي ارزښتونه منعکس کوي. د گنډل شوي جامو خوښول او په عالي انگلیسي خبرې کول، ډیری یې په بهر کې لوی شوي یا تعلیم شوي، یو ډول چې ځینې یې د ټامي هیلفیگر براند وروسته "ټومیز" ته اشاره کوي. یو ډاکټر صیغت غزنوي چې په متحده ایالاتو کې د فولبرایت سکالر وو له ډیرو کسانو سره یې وویل: "ځوان، لوستی، بڼه وینوال، فاسد." هغه وویل هغه کسان چې په ماني کې بریالي شوي د چپیلای یا نسواري نخاعي کولو لپاره غوره شوي او خپلو لوړ پوړو چارواکو ته یې ویل چې دوی یې اوریدل غواړي. تېر کال کله چې صیغت د ملي امنیت شورا د دفتر مشر شو، هغه وویل چې محب ورته خبرداری ورکړی چې له ولسمشر سره دې ډېر منفي چلند ونه کړي. محب ورته وویل، هغه لا دمخه په دې شیانو پوهیږي، نو تاسو اړتیا نلرئ هغه څه راپور کړئ چې هغه دمخه پوهیږي.

په افغانستان کې، د دولت د کمزورتیا لاملونه د غني له ادارې څخه مخکې دي او د هر ځانگړي اشخاصو په پرتله ژور شوي دي: د بهرنیو زیرځواکونو له خوا د ۴۰ کلنې کورنۍ جگړې اور، ناوړه فساد او له طالبانو سره د پاکستان د پوځ پټ ملاتړ. تر ټولو مهمه دا چې د امریکا نیواک یو داسې دولت جوړ کړی و چې په امریکایي پوځیانو او بهرنیو پیسو تکیه کوي. لکه څنګه چې جمهوریت د بنسټه کیدو په لور روان شو، غني او د هغه ټیم د خپل واک د پیاوړې کولو لپاره مبارزه وکړه، ډیری یې له ځانه لرې کړل چې د جمهوریت ملاتړ یې کاوه. بیک وویل: "دوی تل ویره درلوده چې که چیرې د مذاکره کونکو ترمینځ احتمالي معامله پېښ شي، نو دوی به شړل شي."

تېر کال، د بېلګې په توګه، غني محب او امنیت شورا ته امر وکړ، چې د ټولو ولسوالیو امنیتي قوماندانان او ولسوالان دې له سره کتنه وکړي. په نهایت کې، دوی د هر یو له ۲۰۰ څخه ډیر اکثریت ځای په ځای کړل، په کوم کې چې د تاوتریخوالی د شدت په منځ کې د یو زیان رسونکي اقدام په توګه لیدل کیده، یو هغه چې محلي قوماندانان یې ګوښه کړل. بیک وویل، «طالبانو دا شیبه ونيوله او له دغو کسانو سره یې سوله وکړه.

اسلامي امارت د افغانستان له تاریخ څخه یو اساسي درس درک کړی، هغه دا چې د هیواد جگړې اکثرأ د فردي قوماندانانو په بدلیدو پای ته رسیدلي دي. دا چې څنګه طالبان په ۱۹۹۰ لسیزه کې واک ته ورسېدل او په ۲۰۰۱ کال کې په څو اونیو کې څنګه ماتې وخوړه. وروسته له هغه چې دوی په دوحه کې له امریکایانو سره تړون لاسلیک کړ، طالبانو د افوا یا بېنې پالیسي ته وده ورکړه چې په شخصي توګه واک ته ورسېږي. دلالتانو په ښکاره پیغام سره: امریکایان وځي، جمهوریت په سقوط دی، خو امارت به تسلیم شوي کسان وېښي.

د زړونو او ذهنونو په دې جگړه کې، د حکومت ځواب د هغه رواني جگړې پروګرام و، چې د محب او امنیت شورا لخوا څارل کیږي. د کلونو لپاره، متحده ایالاتو او متحدینو یې د افغان ځواکونو لپاره رواني عملیات تمویل کړي، د محلي خبري رسنیو سره یې د اعلاناتو په برخه کې ډیر مصرف کړی. د افغان چارواکو په وینا، استخباراتي ادارې، د ملي امنیت ریاست هم افغان خبریالانو او مدني ټولنو ته د هغوی د ملاتړ په بدل کې پټې پیسې ورکړې. بل نوښت و په فیسبوک او تویتر کې د زرګونو جعلی اکاونټونو رامینځته کول چې د حکومت د هڅولو او د هغه په انتقاد کونکو باندې د برید لپاره وقف شوي دي، دا کار چې د فیسبوک چلونکي په نوم پیژندل کیږي.

مگر دا پیغامونه د کابل د اشرفو د بلب نړۍ څخه ډیر خپاره نه شول، چیرته چې مدني ټولنې په پراخه کچه آنلاین حرکت کړی و، ځکه چې مظاهري او پېښې د تروریستي بریدونو هدف و. د افغانستان خوځنده سایبر سپیس باید د چاودیدونکو دیوالونو او زغره والو موټرو سره تړل شوي چارواکو ته زړه راښکونکي وي، مگر دا د کلیوالو سیمو واقعیت په نیولو کې پاتې راغلی، چیرې چې د خلکو یوازې یوه برخه انټرنیټ ته لاسرسی لري.

د امنیت شورا سلاکار صیغت راته وویل چې هغه حیران وم چې څو ځله په غونډو کې ټولنیزې رسنۍ د شواهدو په توګه کارول کیږي، چې ډیری یې داسې استدلالونه کول چې هغه یې ښکاره دروغ ګڼي: دا چې طالبان له پوځي پلوه کمزوري دي، او دا یوازې دا وو چې هیڅوک نه دي. د دوی پر وړاندې به لازم اقدام وکړي. دا چې اورپکي هیڅکله نه شي کولای له پاکستان څخه په خپلواکه توګه فعالیت وکړي. تر ټولو پورته، هغه وویل، د دې شورا لپاره ډیری کار کوونکي په دې باور دي چې متحده ایالات به هیڅکله له افغانستان څخه ونه وځي. دلته ډیر څه په خطر کې وو: د تروریزم سره مبارزه، سیمه ایز ځواک، قیمتي منرالونه. "دوی دومره احمق نه دي چې دا پیسې دې دلته مصرف کړي او بیا دې لار شي،" صیغت د اوسني نظر څرګندونه وکړه.

بیک او نورو چارواکو ماته دا هم وویل چې په حکومت کې دوامداره باور شتون درلود چې متحده ایالات به پاتې شي، په ځانګړې توګه وروسته له هغه چې بایدن ټرمپ ته ماتې ورکړه. په عادلانه توګه، د متحده ایالاتو په تاسیس کې هم امید شتون درلود؛ د فبرورۍ په میاشت کې، د کانګرس لخوا جوړه شوې دوه اړخیزه ډله د افغان خواوو ترمنځ د سولې په اړه د وتلو په مشروطه توګه د وتلو وړاندیز وکړ - یو داسې اقدام چې طالبانو وویل چې دوی به د متحده ایالاتو پر ځواکونو د بریدونو بیا پیلولو سره غبرګون وښيي.

بایدن او د هغه کارمندانو احساس وکړ چې دوی د هغه د مخکیني لخوا په نه منلو وړ حالت کې اچول شوي دي؛ په افغانستان کې یوازې 2500 سرتیري پاتې وو، نو د پاتې کیدو او جګړې لپاره به یو نوي زیاتوالي ته اړتیا وه. د اپریل په میاشت کې، بایدن اعلان وکړ چې د سپټمبر تر 11 پورې به د متحده ایالاتو سرتیري ووځي. ولسمشر وویل "موږ به د وتلو لپاره بېړه ونه کړو." "موږ به دا په مسؤلیت، قصدي او خوندي توګه ترسره کړو." "محب، چې لیکلي پوښتنو ته یې ځوابونه وویل، ما ته وویل چې هغه پوهیږي چې امریکایان به ووځي: "موږ د دوی د وتلو پلان درلود." هغه وویل چې هغه څه چې دوی یې په دوامداره توګه غوښتنه کوله د "تدریجي او مسؤله وتلو" وه چې افغان ځواکونو ته به اجازه ورکړي چې تنظیم شي. "موږ هیڅکله دا ترلاسه نه کړل."

د جولای په ۱۵ مه د محب د لیدو لپاره مانی ته لاړم. د دروازي برج څخه پورته، د جمهوریت یو لوی درې رنگه د روښانه نیلي اسمان په وړاندې حرکت وکړ. له امنیت څخه تر تیریدو وروسته، د یوې اوږدې، صحرايي لانجې څخه د هغې ودانۍ په لور چې د ملي امنیت د شورا دفتر یې درلود، ولاړم. زه د شورا په تشه خونه کې تر هغه وخته پورې انتظار کوم چې د محب د کارکونکو له ډلې څخه یوه ځوانه ښځه چې په امریکا کې یې زده کړې کړې وې، خپل دفتر ته پورته کړ او د میز تر شا ناست و. زموږ خبرې اکثره له ریکارډ څخه بهر وې. هغه ستړۍ ښکارېده کله چې موږ د کندهار په ښار کې د ناامیدې جګړې په اړه خبرې کولې، چې د طالبانو لخوا محاصره شوې وه.

یوازې څو ورځې وړاندې په افغانستان کې د امریکایي قومندان جنرال اسټین ایس میلر د الوداع مراسم ترسره شول. پوځ د بایدن د ټاکل شوي نیتي څخه دمخه د وتلو 90 سلنه بشپړ کړې وه. د دې چټک سرعت موخه دا وه چې د شاتګ پر مهال د برید خطر کم کړي، خو په افغان امنیتي ځواکونو یې ناوړه

اغيز وکړ. د متحده ايالاتو اردو په خپل عکس کې د ځواک روزنې او تجهيز لپاره ملياردونه مصرف کړي، چې خورا په بهرنيو قرارداديانو او هوايي ملاتړ پورې اړه لري. خو د افغان پوځ بدنامه فاسدو جنرالانو د هغوی مهمات، خواړه او معاشونه غلا کړل. په داسې حال کې چې اټکل کېده چې ټولټال ۳۰۰،۰۰۰ امنيتي ځواکونه وي، ريښتيني شمېر د دې له دريمې برخې څخه کم و. په ولسواليو کې، اردو او پوليس له ماتې سره مخ شول، خپلې وسلې يې طالبانو ته وسپارلې، چې اوس د هېواد پر څلورمه برخه کنټرول لري.

غني په وار وار ټينگار کړی چې ودرېږي او مبارزه وکړي. "دا زما کور او زما قبر دی،" هغه د پسرلي په پيل کې په يوه وينا کې تندر وهلی و. د هغه مرستيال، امرالله صالح او د امنيت شورا د کاف په نامه د امريکا څخه وروسته د ستراتيژۍ په اړه کار کاوه، يوه دري کلمه چې معنی يې "اډه" يا "فرش" ده، د گارنيزون ښارونه چې د اردو لخوا نيول شوي دهليزونو سره نښلول شوي او د مليشو لخوا تقويه شوي. لکه څنگه چې محمد نجيب الله د شوروي له وتلو وروسته درې کاله په واک کې پاتې شو. بيک وويل، "دا د روسيې ماډل و،" چې په هغه مياشت کې د ولسمشر د رييس په توگه حکومت ته راستون شو. "دوی د کاغذ پر مخ يو ښه پلان درلود، مگر د دې کار کولو لپاره، تاسو اړتيا لرئ چې يو پوځي باصلاحيت اوسئ."

د بلبل نړۍ يوازې په رواني جبر کې پاتې نه شوه. د جون په پای کې مې د شيرشاه نوابي په نوم له يوه افغان خبريال سره د هغه د وړوکي خبري اژانس پاسبان په دفتر کې وکتل. د ځوانانو او ښځو يوه ډله په لږ سمبال شوي دفتر کې په کمپيوټرونو کې ناست وو، د انرژي څښاک څښل.

نوابي ماته په فارسي ژبه د يوې مقالې مسوده راکړه، چې "وروستۍ راپور: د دولتي چارواکو کورنۍ ۹۸ سلنه له افغانستانه بهر ژوند کوي" وويل: "دلته دا واخله، زه يې نه شم خپرولی."

په کيسه کې هغه هيوادونه ليست شوي چې د غني ادارې کورنۍ پکې ژوند کوي، له ولسمشر څخه - چې ماشومان يې په متحده ايالاتو کې لوی شوي دي. د کابينې له ۲۷ وزيرانو څخه، يوازې دوه يې داسې کورنۍ وې چې پوره وخت يې په افغانستان کې ژوند کاوه. شيرشاه ليکلي: "په هيواد کې د بحران په صورت کې،" ټول دولتي چارواکي به په تېښته غور وکړي.

هغه دا معلومات د حکومت دننه سرچينو افشا کړي وو. هغه وويل: "ما يوه تېروتنه وکړه."

"ما دوی ته زنگ ووايه ترڅو د معلوماتو تصديق کولو هڅه وکړي." د N.D.S. باد ترلاسه کړ، او د هغه د اړيکو څخه يو يې په استخباراتي خدماتو هغه ته خبردارۍ ورکړ چې د دې په خپرولو سره خپل ځان او د هغه کارمندان له خطر سره مخامخ نه کړي.

دا څرگنده وه چې پايلې به يې جدي وي. په نړيوالو کې د انديښنې مخ په زياتيدو وو. هغه ټولنه چې د افغانستان جمهوريت په ځانگړې توگه پر مخالفانو فشارونه زيات کړي دي وروسته له هغه چې مشهور مبصر وحيد مزده په مرموز ډول ووژل شو.

2019 يو برید چې ډيری يې په حکومت تورن کړ.

د جولای په ۱۱مه د پوهنتون ځوان استاد هدايت الله پکتن چې د مزده د حلقې غړی و، د استخباراتو د کارکوونکو له خوا په خپل کور کې ونيول شو او اوه شپې يې بنديان کړل. هغه وويل چې هغه په خپلو لاسونو ځړول شوی او په مکرر ډول وهل شوی، په دې هڅه کې دی چې څو نور کسان چې له طالبانو سره د اړيکو په تور نيول شوي وو، د هغه د نيولو هڅه کوي. هغه په رسنيو کې د خپلو ملگرو

له کمپاین وروسته خوشې شو. هغه وویل چې هغه مجبور شو چې یو سند لاسلیک کړي چې ژمنه یې کړې وه چې نور به مرکې نه کوي. د هغه ملگری عبدالغفار کامیاب، چې مدافع وکیل یې د طالبانو په تور د خلکو د دوسیو په اورېدو مشهور و، د کابل له مرکز څخه وتښتول شو او له څلوېښتو ورځو ډېر بې درکه شو. هغه وویل. زه هغه سخت شکنجه شوی و، په شمول د بریښنا شاکونه.

د ملي امنیت شورا د دفتر د سلاکار صبغت په وینا، په تېر کال کې یې د مژده د پخوانیو ملگرو، چې ځانونه د سولې فعالان بولي، د وکیلانو او استادانو د یوې ډلې په اړه په بحثونو کې برخه اخیستې وه. صبغت ماته وویل چې ځینو چارواکو استدلال کاوه چې دوی د طالبانو خواخوږي دي چې باید ونیول شي او "چپ کړل شي"، چې صبغت د شکنجې لپاره د خوشالۍ په توګه پوهیده، تر هغه چې دوی د رسنیو سره د خبرو کولو څخه ډډه وکړه. صبغت وویل چې ده په دې اړه استدلال وکړ او په ډاګه یې کړه چې کمونستانو له داسې لارو چارو کار واخیست او ناکام شو.

محب، لکه د هغه عادت و، پرته له دې چې دقیق څه ووايي لیرې پاتې شو. شکنجه د جمهوري ریاست په زندانونو کې د اوږدې مودې راهیسې عامه وه، لکه څنګه چې د ملګرو ملتونو لخوا د 2011 راهیسې مستند شوي. د ملګرو ملتونو دوه کلن راپورونو د میتودونو لیست لوست کړی چې پکې واټر بورډینګ او جنسي تیري، ډیری یې د N.D.S لخوا ترسره شوي، چې د C.I.A لخوا مشوره شوې وه. او د برتانیې استخبارات (دواړه ادارو په شکنجه کې هر ډول لاس لرل رد کړي دي). د جولای په میاشت کې، د افغان چارواکو په وینا، برتانوي حکومت ته د N.D.S د موجودیت په اړه د اعتراض لپاره تللی و. "هې لیست"؛ افغانانو په پایله کې دوه لوړپوړي استخباراتي چارواکي له دندو ګوښه کړل. (د برتانیا حکومت په دې اړه له څه ویلو ډډه وکړه.)

خو څومره چې د کابل خبریالان د حکومت له خوا د تاوتریخوالي وېره لري، یو شمېر یې اندېښمن دي چې که جمهوریت ړنګ شي، نور به هم ورپسې وي. د جولای په پای کې، زه د ذکي، هغه خپرونکي سره لیدنه وکړه چې ما د بام په محفل کې ولیدل، ترڅو وګورم چې هغه څنګه تیریري. موږ د اتصال روز په دفتر کې پورته ناست وو، د شین جای پيالي او د ایس سګریتو یوه کڅوړه زموږ په منځ کې وه. "نو تاسو فکر کوئ چې څه به پېښ شي؟" هغه په خندا سره وپوښتل.

ذکي د نازکو ځانګړنو درلود؛ هغه او د هغه ډیری کارکونکي هزاره وو، چې د تاریخي پلوه مظلوم شیعیه اقلیت وو. هغه نه زده کړه کړې وه او نه یې په بهر کې ژوند کاوه. هغه له خپل کلي څخه کابل ته د کالج لپاره راغی او د ملګرو په پور یې خپله ورځپاڼه جوړه کړه. په تیرو 10 کلونو کې، اتصالات روز ورو ورو وده کړې، د اعلاناتو پلورلو او ګډونونو سره یې سکریپ کول، د ځواکمنو سپانسرانو څخه د تادیاتو په وړاندې مقاومت درلود. دې په نهایت کې د خلاصې ټولنې بنسټونو په څیر ځایونو څخه بهرنۍ مرستې راجلب کړې او په حکومت کې د فساد د زړورې افشا کولو لپاره پیژندل شوی.

خو د نظام له ړنګیدو سره، ذکي وویل چې هغه د ګډ فلاي د رول په اړه بل ډول فکر کاوه. نیوکه، لکه د اعتراض په څیر، یوازې د ارزښتونو په یوه ګډ سیټ کې احساس کوي. هغه ماته وویل: "که موږ د سیاسي فلسفې خبرې وکړو، او د یو جمهوریت په وړاندې د امارت پوښتنه، ښه، دا توپیر لري." "موږ لیبرال یو، موږ په ازادۍ او ډیموکراسۍ باور لرو.

ټول نظم په بهرنیو پیسو پورې تړلی و، چې د ذکي په څیر د پرمختګ لپاره یې ځای پیدا کړ. خو د لیبرالیزم مخالفت، یا هغه څه چې د "لویدیځ کولو" په نامه یادېږي، یوازې په طالبانو پورې محدود نه و. په افغاني ټولنه کې د سیاسي اسالمیزم پراخه لړۍ غزیدلې؛ حتی د هزاره ګانو په منځ کې هم داسې غبرګوني عالمان وو چې د ذکي او نورو نارینه او ښځو په وهلو به یې خوښ وو چې دفتر ته نږدې په

کافي کي ناست وو. حتی د واک د شریکولو د تړون له مخې، ذکي ویره درلوده چې د مطبوعاتو ازادي او د ښځو حقونه به د جوړجاړي لومړنۍ ساحې وي. مگر اتصال روز د هغه د ځوان ژوند کار، د هغه څلورم ماشوم و. البته دا د هغه نور درې ماشومان وو چې د پاتې کیدو انتخاب یې خورا ستونزمن کړ.

ذکي په خپل دردناکه موسکا سره ماته وویل: "زموږ څخه ځینې د هغه څه له امله چې موږ باور لرو دا کار کولو پرته بله چاره نه لرو." هغه به تر هغه وخته پورې پاتې کېده چې ممکنه وه چې خپل کار ترسره کړي، تر هغه چې په پلازمینه کې ځینې پښې پاتې وي، که څه هم تنګ وي، د خلاصې کندې څخه پورته. هغه وویل، «موږ داسې کار کوو چې کابل سقوط ونه کړي. "که کابل سقوط وکړي، اتصال روز به هم سقوط وکړي."

د جمهوریت گړندی سقوط چې په کلیوالو سیمو کې پیل شوی و، ډیر ژر د ښارونو او ولسوالیو مرکزونو او بالاخره ښارونو ته ورسید. د اګست په شپږمه، د نیمروز مرکز زرنج د طالبانو په لاس کې لومړنۍ ولایتی مرکز شو. له نیمروز څخه د جمهوري ریاست د مرکچي ټیم غړی نادر نادري له ولسمشر سره د کتنې لپاره بلل شوی و. هغه غني ته وویل چې هلته یې څو خپلوان وژل شوي دي. نادري راته وویل: "ما وویل چې شیان له مینځه ځي، د قوماندې سلسله مات شوې او خلک تاسو ته ریښتیا نه وايي." هغه ځواب ورکړ، هو، شپږ میاشتې به نور وخت ونیسي چې موږ یې بدل کړو. بله ورځ په شمال کې درې مرکزونه سقوط شول: سرپل، تخار او کنډز. هغه ماښام زه د رنگینه لیدو ته لاړم. د زارا وزه، سرکه، چې په پرله پسې ډول چیغې وهلې کله چې یوازې پاتې شوه، د شپې لپاره د ساتونکي خونه کې اچول شوې وه. زه له رنگینه او عبدالله سره ناست وم، په پلازمینه کې د مارشل لا د افواهاو په اړه بحث کوم. د رنگینه شاته، ما په کړکۍ کې د تلویزیون انعکاس لیدلی و چې د ماښام په خبرونو کې د سوځیدلو ودانیو، مهاجرینو، سرتیرو عکسونه چې د خپل هیواد لپاره د مرګ ژمنې کوي. د دې په اړه په زیاتیدونکي توګه سختې ادعاګانې شتون لري چې د طالبانو د نیولو معنی به څه وي: د خپلو جنگیالیو سره د ځوانو انجونو او کونډو اجباري ودونو او حتی د جنسي غلامۍ په اړه کیسي. دا به هغه ظالمو ورځو ته د راستنیدو په معنی وي چې بې یریرې په کوڅو کې په دورو وهل کېږي، کله چې ښځو ته اجازه نه وه چې له ساتونکي پرته له کوره ووځي، د فوټبال په لوبغالو کې په عام محضر کې اعدامونه، سنگسار او پرې کول، د هرچا لپاره قتل عام.

د بهرنیانو لپاره کار کوي، د افغانستان د هزاره اقلیت لپاره نسل وژنه.

په تیرو وختونو کې، دا ډول څرګندونې تل د "له همدې امله" تعقیب شوي: نو امریکا باید له افغانستان څخه ونه وځي. له همدې امله باید جګړه دوام ومومي. اوس دوی تورې وړاندوینې وي

رنگینه وېرېده؛ څو ورځې وړاندې د دفاع د وزیر کور په بمونو والوزول شو. خو هغه د طالبانو د وحشت د ځینو ادعاوو په اړه هم شکمنه وه. هغې ماته وویل چې څنګه په دې وروستیو کې نیول شوي ولایت کې د محلي پوهنې وزارت کارکونکي د خپل نوي طالب مشر سره عکس اخیستی و، داسې ښکاري چې زیانمن شوی نه و.

ما پلان درلود چې جنوب ته د څیړنې لپاره لاړ شم، او ما فکر کاوه چې د رنگینه کوپراتیف، د کندهار خزانې په دفتر کې پاتې شم. "ایا تاسو ډاډه یاست چې اوس لاړ شئ؟" هغې پوښتنه وکړه.

زه نه پوهیدم چې شیان څومره ژر له مینځه ځي. شاید زه هم په انکار کې وم. زه درې ورځې وروسته د اګست په یوولسمه سهار د حامد کرزي نړیوال هوايي ډګر ته لاړم. تر هغه وخته چې ما لیدلی نه و، ډیر مصروف و، د مسافرینو یوه ډله نړیوال ترمینل ته روانه وه. کورنۍ اړخ خاموش او کړکېچن وو.

د هرات او مزار شريف لويو ښارونو ته الوتنې روانې وې، چې د کندهار په څېر هلته هم د طالبانو د محاصرې پر مهال جگړې روانې وې.

زه د امنيت څخه تير شوم او د بورډينگ په خونه کې ناست وم، مگر ما د هغه فکسر سره اړيکه ونشووه نيولې چې په کندهار کې يې ما ته راوستل. زه نشم کولی هلته له چا سره اړيکه ونيسم، په حقيقت کې. په پای کې يو ژورناليسټ ملگري د انټرنټ په کارولو سره په هوايي ډگر کې په نظامي اډه کې غږ وکړ. طالبانو د هر اړخيز بريد لپاره د چمتووالي لپاره گرځنده شبکې بندې کړې وې.

زه پورته شوم او د امنيت له لارې بيرته بهر ته لاړم. د هوايي ډگر کارکونکو زه تعقيب کړم.

"زه حم،" ما وويل. "زما سفر لغوه شوی دی."

"ولې؟" دوی ماته په شکمن ډول وکتل.

"ځکه چې د تلفون شبکې بندې دي. زما دفتر به ما ته اجازه نه راکوي."

ما انتظار وکړ کله چې دوی زما د بورډينگ پاس او پاسپورټ عکس واخيست.

"هغه دريم کس دی چې دا ډول لغوه کوي،" يوې ميرمنې په اندېښنه سره وويل.

کله چې ما خپل اسناد بيرته ترلاسه کړل، زه د خپل هيواد څخه د افغانانو د وتلو په وړاندې ولاړ وم. په پارکينگ کې د کورنيو ډلې وې، ځينې ژاړي او ځينې خاموشه، خلک د سفر لپاره په غربي جامو کې، سوتونه او ټي شرتونه، نجونې چې لويې جامې او رنگ شوي مخونه لري، عکس اخيستونکي ميرمنې، نارينه په پگړۍ او قراقول کې وو. خولۍ او د لمانځه خولۍ، کورنۍ په غيږ کې نيسي او بيا ویشل کيږي، يوه برخه يې په لاره روانه وه، پاتې نور يې کتل.

بله ورځ د کندهار ښار سقوط وکړ.

دويم فصل

زوال :

له څو مياشتو راهيسې امريکايي مشران افغانانو ته ډاډ ورکوي چې له افغانستانه د امريکايي پوځيانو وتل د امريکا د بنکېلتيا د ختمېدو په معنا نه دي. حتی وروسته له هغه چې د اگست په 31 نيټه وروستي سرتيري ووتل، يو 650 پياوړې امنيتي ځواک بايد د لوی سفارت ودانۍ د ساتنې لپاره پاتې شي. او د متحده ايالاتو د سفارت پاتې کيدو سره، نور لويديځ سازمانونه د پاتې کيدو احتمال ډير وو، او اکمالات او مالي مرستې به جمهوريت ته دوام ورکړي.

خو اوس ياغيان په چټکۍ سره پرمخ روان وو څومره چې د دوی موټرسايکلونه يې ليرېدل. د پنجشنبې په ورځ، د اگست په 12، هرات ښار سقوط وکړ، او طالبانو غزني ونيول، چې د پلازميني سويل لويديځ ته 70 کيلومتره دی. طالبانو ژمنه کړې وه چې سفارتونو او نړيوالو ډلو ته به زيان نه رسوي، خو په بنغازي کې د هغه ترهگريز برید ويره چې په ۲۰۱۲ کال کې يې د امريکا ديپلوماتان ووژل، د بايدن ادارې ته ځير کړل. که حتی يو امريکايي هم زيانمن شوی وي، د ډيموکراتانو دفاع څنگه کولی شي چې پر طالبانو باور ولري؟

د پنجشنبې په ورځ، بايدن د سفارت د تړلو امر وکړ، او ديپلوماتانو د محرمو موادو ويجاړول او هوايي ډگر ته د ليرد عمليات پيل کړل، چيرته چې 3,000 امريکايي سرتيري او سمندري ځواکونه د امريکايي اتباعو او د دوی متحدينو د ايستلو لپاره ليرېدل شوي.

طالبان به ډير ژر په دروازو کې وي. ايا د کابل دفاع کيدای شي؟ په تيوري کې، پلازميني يو اغيزمن ځواک وياړ: په لسگونو زره سرتيري او پوليس افسران، د دوی په منځ کې د هيواد ترټولو غوره واحدونه. خو که کابل هم ونيول شي، داسې ښکاري چې بالاخره غني ومنله چې جگړه يې بايللي او له طالبانو سره يې پټې خبرې پيل کړې دي. د افغان چارواکو او امريکايي ديپلوماتانو په وينا، په دوحه کې د هغه سفير عبدالسلام رحيمي نه يوازې د دې غورځنگ مشرتابه ته يو شاته لاره جوړه کړې وه - نه يوازې برادر ته، چې د خبرو اترو مهم مشر و، بلکې دوه ځواکمن پوځي مرستيالانو سراج الدين حقاني او مولوي يعقوب ته. د وژل شوي مشر ملا عمر زوی. طالبانو ويلي چې دوی نه غواړي د کابل لپاره خونړۍ جگړه وکړي، چې دا د بانکونو، سفارتونو او غير دولتي موسسو، د دې بنسټونو او د ټول نظام د ويجاړولو په معنا ده.

د پنجشنبې په ورځ، په هماغه ورځ چې بايدن د سفارت د تړلو امر وکړ، رحيمي چې په دې وروستيو کې له قطر څخه راستون شوی و، له غني او محب سره وکتل او د چارواکو په وينا له طالبانو سره يې د کار وړانديز تشرېح کړ. دا په اصل کې د خبرو اترو تسليميدل وو. طالبان به د دوه اونيو اوربند سره موافقه وکړي ترڅو د کابل څخه يو پلاوی دوحې ته سفر وکړي او د انتقالي حکومت د جزياتو په اړه کار وکړي. طالبان به په واک کې وي، مگر د دوی واکمني به "ټول شموله" وي، پدې معنی چې ځيني جمهوري چارواکي به برخه واخلي. غني به لويه جرگه راوغواړي، د پوهانو غونډه به چې دا تړون تصويب کړي. بيا به غني استعفا وکړي او واک به جرگې ته وسپاري چې له طالبانو وغواړي چې حکومت جوړ کړي.

له غونډې سمدستي وروسته، په دوحه کې د خلیلزاد ټیم چې د شاته چینل په اړه په پټه خوله وو، دوه تلفونونه ترلاسه کړل. لومړی د رحیمي له قوله و، چې څرګنده یې کړه چې غني له دې معاملي سره موافقه کړې او استعفا ته چمتو دی. (رحیمي د تبصرې غوښتنې ته ځواب ونه وایه.) دوهم د محب څخه و. د یوه امریکایي ډیپلومات په وینا چې په خبرو اترو کې دخپل و، محب دغه ناسته په ډیرو شرایطو کې بیان کړه: غني به موافقه وکړي، مګر یوازې هغه وخت چې هغه ډاډه وي چې شرایط یې پوره کيږي. (محب دا رد کړه او ادعا یې وکړه چې د رحیمي خبرو ته یې "هیڅ اشاره" نه ده کړې.) هغه شپه، د غني د ارادې د وضاحت په لټه کې، د متحده ایالاتو د بهرنیو چارو وزیر، انتوني بلینکن، د ویډیو کنفرانس له لارې له هغه سره خبرې وکړې. د امریکا د ډیپلومات په وینا، غني ویلي چې دی به له دې سره موافقه وکړي.

معامله، د بلینکن راحت ته. هغه استعفا ته چمتو شو. دا د محب په پرتله د رحیمي نسخې ته نږدې وه. "ډیپلومات وویل. اوس افغانانو ته اړتیا وه چې د واک سوله ایز لیرې ترسره کړي؛ دوی په تیوري کې دوه اونۍ وخت درلود چې امریکایان ووځي.

هوایي ډګر چې په هغه وخت کې طالبانو غوښتل چې له ښاره بهر پاتې شي. د پلازمینې د ملیونونو اوسیدونکو برخلیک په توازن کې ځړول شوی.

د جمعي په ورځ، د اګست په دیارلسمه، د کابل ښاریان د امریکایانو د وتلو په خبر وینن شول. دا د اسلامي استراحت ورځ وه. که څه هم طالبانو پرمختګ کړی و، دوی لا هم نږدې ښارونو ته نه وو رسېدلي، او د کابل کوڅې خاموشي وې کله چې زه د رنگینه لیدو ته ورغلم. هغې ما ته د غرمې ډوډۍ ته بلنه ورکړې وه، او ما هغه د پخلنځي په تالار کې وموندله، د هغې آستینونه راوتلي وو، د پخلي تر څنګ یې کدو وغورځاوه. هغې پاکه کړه او د خپل میړه او ما سره یوځای شوه. هغې وویل چې هغې یوازې د ملي امنیت شورا غوښتنه رد کړې چې ښوونځي دې د کډوالو لپاره په پناه ځایونو بدل کړي. "هغوی یوازې ښوونځي خلاص کړل، او اوس تاسو غواړئ چې زه یې وټرم؟" هغې وویل. "که تاسو دا کول غواړئ، نو مارشل لا اعلان کړئ او دا کار وکړئ."

د ګاونډیو ولسوالیو خلک پلازمینې ته راوتلي وو، د طالبانو په وړاندې وتښتي، چې د متحده ایالاتو سفارت خبرداری ورکړی و چې جنګي جنايتونه کوي. د افغانستان خونړي تاریخ ته په کتو، دوی د وېرې لامل و. په ۱۹۹۲ کال کې د کمونيستي حکومت له ړنګیدو وروسته مجاهدينو له یو بل سره په جګړه کې پلازمینه ونړوله. څلور کاله وروسته طالبانو پخوانی ولسمشر نجیب الله په دار وځړاوه او د هغو کسانو پر ضد یې څپې وهلې چې موسیقي غږوي او یا یې ږیرې پرې کړي. او په ۲۰۰۱ کې، متحده ایالاتو او د هغه جنګسالار متحدینو د هیواد په ګوټ ګوټ کې مات شوي طالبان په نښه کړل. ځینې یې توقیف ځایونو ته ولیردول شول او شکنجه شول. اوس ډیری په دې باور وو د دوی د بڅینې د ژمنې سره سره، طالبان به غچ واخلي.

رنگینه په متحده ایالاتو کې د ملګرو او خپلوانو تلفونونه ترلاسه کول او هغې ته یې ویل چې مخکې له دې چې ډیر ناوخته شي وتښتي. "تاسو زموږ څخه څومره ژغورلی یاست؟" هغې پوښتنه وکړه. "پنځه ډیرش ملیونه؟ او بیا د ټول عمر لپاره په شرم سره ژوند کوم؟ ځکه چې ما په جیب کې امریکایي پاسپورټ درلود، او زه کولی شم یوازې پرېږدم."

د هغې تليفون زنگ راغی ، او هغې په سپيکر کې ځواب ورکړ. دا په کندهار ښار کې د هغې د کوپراتيف يوه کارکوونکې وه، چې وايي، د ده يو خپلوان چې د پوليسو يو پخوانی افسر دی، د طالبانو له خوا له خپل کور څخه ایستل شوی او په ډزو وژل شوی دی.

"الله!" بنگينه په ژړا شوه.

عبدالله ورته وويل: پام کوه، احتياط کوه.

رنگينه وروسته له هغه چې دوی يې ودرول وويل: "مور نه پوهيږو چې څه به پېښ شي." مور له کرکې بهر وکتل، چې زارا له څلورو نورو نجونو سره په لان کې لوبې کولې. يوازې يو امريکايي درلود. پاسپورټ د رنگيني مور چې په امريکا کې ده، له هغې يې غوښتنه کړې وه چې زارا دې هلته ولېږدوي، که هغه او عبدالله ډېر سخت وځپل شي. رنگينه ورته پام وه.

هغې خپل ميره ته مخ واړوه او ويې ويل: "دا سړی زما سره موافق نه دی." "تر څو چې هغه خپل فکر نه وي بدل کړی، زه نه پوهيږم. ايا تاسو هغه دلته غواړئ؟ او که دا وحشي ځناور راشي او خدای مه کړه..."

زه نه ځم،" بنگينه ځواب ورکړ.

په هغه شپه، زه په گرین زون کې يوې الوداعي غونډې ته لاړم، په ورته بند سړک کې د کانادا او برتانيا سفارتونو په څير. په کابل کې مېشت ډيری بهرني اتباع د وبا په جريان کې له ليرې کار کولو لپاره هيواد پرېښود ، مگر يو څو چې پاتې وو د حکومت ناڅاپي سقوط سره د هرچا په څير حيران وو. لکه څنگه چې مور د نادولتي موسسو د ميلستون مخي ته راټول شوي وو،

د شرابو او ويسکي په ذخيرو بوخت وو، ځينې په اوبښکو کې وو، په داسې حال کې چې نورو په مينه ناک ډول نڅا کوله. د متحده ايالاتو د سفارت د ايستلو پريکړه پدې معنی وه چې ډيری نور لويديځ سازمانونه هم ايستل شوي ، که څه هم د ايران ، روسيې او چين سفارتونه - د امريکا سيالان - پاتې کيدل. لکه څنگه چې په گوند کې اوازې خپرې شوې چې د متحده ايالاتو اردو به په څو ورځو کې په هوايي ډگر کې سوداگريزې الوتنې وتړي، خلکو خپل تليفونونه راوباسي او هڅه يې وکړه چې بيا بک کړي؛ ډيری ټکټونه پلورل شوي

بهر وروسته يو ملگري زه وهڅولم چې له هغه سره د يوه لوړ پوړي افغان چارواکي په کور کې چې غني ته نږدې کس و، بل محفل ته لاړ شم. زه يو څو ځله هلته تللی وم. دا په انگر کې د AstroTurf سره د چاودنې ديوالونو ودانۍ وه ، په ديوالونو کې عکسونه ، بهرني څاروي او د شرابو کابينه. يوځل چې مور د ساتونکو څخه تير شو، مور يوازې يو څو کسان وليدل چې شاوخوا ناست وو، د دوی تليفونونه ته چپک شوي. زه د هغه چارواکي تر څنگ ناست وم، چا چې D.I. خوښ کړ. په محفلونو کې "درې زره سرتيري راځي، تاسو فکر کوئ چې دا به څه بدل کړي؟" هغه وويل. هغه ماته په خپل تليفون کې يو پيغام وښود. "دا د نري رنځ له اړخه معلومات دي. دوی به له حکومت سره د واک شريکولو په معامله کې 17 ولايتونه ونيسي."

دا د هيواد نيمايي برخه وه. 1 وويل: "زه فکر نه کوم چې دوی به اوس د بشپړ کنټرول څخه لږ څه حل کړي."

په غوسه يې سر وخوځاوه. هغه وويل: «نه، دوی به پوه شي چې که دوی دا ټول واخلي، ممکن امريکايان له سلو زرو عسکرو سره راشي.» سر يې وخوځاوه. "دوی معقول دي. دوی له پاکستان، چين او روسيې څخه مشاورين لري. تاسو فکر کوئ چې دا اوږده ږيره لرونکي خلک پريکړې کوي؟" غني لوړپوړي چارواکي له هېواده د وتلو منع کړي وو، خو له غونډې يوه ورځ وروسته زما کوربه د ولسمشر له يوه خپلوان سره د هوايي ډگر له لارې بهر ته راغی.

د شنبې په ورځ، د اګست په 14، د کاري اونۍ په پيل کې، د کابل ښار کوڅې د خلکو له ګڼې ګونې ډکې وې، چې په نا اميده کارونو بوخت وو. ځينو هڅه کوله چې پاسپورتنه يا د الوتکې ټکټونه ترلاسه کړي، پداسې حال کې چې نور د بانکونو بهر په اوږدو لیکو کې ولاړ وو. د پيسو کمښت شتون درلود. د افغاني ارزښت ناڅاپه راښکته شو. خلکو ډالر غوښتل.

سهار وختي، زه د خپل کور په څنګ کې پارک ته د لامبو وهلو لپاره لارم او هلته مې په خيمو کې د بې ځايه شويو کورنيو ګڼه ګڼه، د پخلي لوګي او د بيروني تشنابونو بدبويه هوا وليدله. ټکسي او له توشکونو او د کور څو سامانونو ډک موټرونه پورته شول، او خلک يې په لټه کې شول کوم وړيا ځای شتون درلود.

زه هغه ورځ په خپلو کارونو بوخت وم، لکه د سپوږمکۍ تليفون موندنه، که څه هم د څو مياشتو راهيسې زه د خپل کور ملګري، جيم هويلبروک، د بلجيم عکس اخيستونکي سره بيرني پلانونه جوړوم. موږ به د پلازميني د سقوط لپاره د مختلفو سناريوګانو له لارې خبرې وکړې، په لومړي سر کې د چمتو کونکو بې کاره ليوالتيا سره، او بيا د ډيريدونکي ليوالتيا سره. ايا په مخابراتو کې خرابوالی شتون لري؟ مارشل لا، کور په کور جګړه، اختطاف؟ فساد او تالان؟

نيويارک ټايمز، لکه د ډيرو لويديځو رسنيو سازمانونو په څير، د خپلو کارمندانو د ايستلو لپاره چمتووالی نيولی و. مګر جيم او زه دواړه آزاد وو، نو موږ کولی شو د پاتې کيدو انتخاب وکړو. ما ليدلي وو چې کله طالبانو د هرات او کندهار ښارونه ونيول. يو څه تاوتریخوالی شتون درلود، مګر هيڅ قتل عام نه و، د نيول شويو چارواکو اعدامونه نه وو؛ داسې بريښي چې غورځنګ په خپلو جنگياليو کنټرول لري. اوس چې دوی حکومت کوي، دا د امارت په خپله ګټه وه، ما فکر کاوه چې پر خپلو ژمنو ودرېږي، په تېره بيا کله چې بهرنيان راشي.

هغه څه چې زه ډير ويره لرم هغه يو ګډوډي مداخله وه چې مخکې له دې چې طالبان وکولای شي کنټرول رامينځته کړي، په ښار کې چې له وسله والو څخه ډک و. موږ ښايي په خپل کور کې سوري وکړو، کوم چې لمريز بريننا درلوده او په کړکيو کې د بارونو سره ښه قوي و. جيم او ما د کين شوي توکو څخه تر بکس شات پورې هرڅه ذخيره کړل.

هغه ماسپينين غني په مانۍ کې يوه غونډه، چې د هېواد تر ټولو ځواکمنه غونډه وه، وبلله نارينه پخوانی ولسمشر حامد کرزی د مجاهدينو له مشرانو سره په نيمه دايره کې ناست و.

کمونيسټان، قراردادي باران - هغه سړي چې په 2001 کې د امريکايانو لخوا واک سپارل شوی و

د دوی دښمنان، طالبان، په بشپړه توګه مات شوي ښکاري. دوی د دوو لسيزو په اوږدو کې ولسمشري کوله،

کله چې د بهر څخه د ملياردونو باران يو اقلیت بډايه کړی و، حتی د خلکو په منځ کې فقر هم درلود لوی شوی اوس دوی د جمهوریت له بربادۍ سره مخ دي.

محب هلته و، خو د کابل ورځنۍ امنیتي غونډه چې د ولسمشر مرستیال صالح نه وه، د هغه د نه شتون له امله هغه سهار لغوه شوه، چې یوه گډونوال یې وویل، که څه هم په هغه وخت کې هیچا ډېره گټه نه ده کړې. غني له نورو وپوښتل چې دوی څه وایي؟ کرزي د خپلو کورنیو په څېر د خپلو وېرې په اړه خبرې وکړې، چې په څرگنده یې یادونه وکړه، چې لا هم په کابل کې دي. کرزي وویل، د دردناکو قربانیو وخت راغلی، خو هغه په ښکاره له غني نه د استعفا غوښتنه وکړه. د هغه خبره کافي روښانه برېښېده او د نورو له خوا هم غږېدلې و، چې له ولسمشره یې وغوښتل چې په پلازمېنه کې له وینې توپېدنې او ورانۍ ډډه وکړي.

که په رښتیا هم غني د رحيمي د شاته چينل له لارې له طالبانو سره يوې معاملې ته غاړه ایښې وای دا غونډه تر ډېره سیاسي تیاتر وه، خو غني په دې اړه جزئیات ورنه کړل، چې ایا له احتیاطه او که نه

غرور، یا دا چې هغه لا تر اوسه پریکړه نه ده کړې چې ایا هغه به ورسره تیریري. هغه په ساده ډول نورو ته وویل باید ژر تر ژره یو پلاوی قطر ته ولاړ شي. هغه به هر هغه تړون ومني چې دوی یې کړي

له طالبانو سره

ولسمشر له غونډې ووت او وروسته یوه ډله په ویره کې ولاړه وه. ځینو، چې له پټو خبرو څخه ناخبره وو، حیران و، چې ایا ولسمشر پوهېږي، چې استعفا وکړي. په دې اړه گډوډي وه چې څوک به دوحې ته ځي. د ولسمشر سلاکار محمد اکرم خپلواک له ولسمشر غني څخه د پوښتنې لپاره استول شوی و، چې ځواب یې ورکړ، چې له امریکایانو سره له خبرو وروسته به پرېکړه وکړي. په همدې شپه ولسمشر غني د امریکایي ځواکونو له قومندان او سرپرست سفیر سره د کابل پر امنیتي پلان خبرې وکړې. امریکایانو د هوایي ملاتړ او څارنې ژمنه وکړه. بیا غني د بلنکن سره د ویديو کنفرانس له لارې خبرې وکړې، د متحده ایالاتو د ډیپلومات په وینا، دوی طالبانو ته د منظم واک د لیرېد لپاره د شا چینل په اړه خبرې وکړې.

په هغه شپه د افغانستان په شمال کې مزار شریف سقوط وکړ او طالبانو د پلازمینې پر لور خپل چټک پرمختګ ته دوام ورکړ. د جمهوري غوښتونکو ځواکونو، په بشپړه توګه کمزوري شوي، په ساده ډول خپلې وسلې کېښودلې، یاغیانو ته یې اجازه ورکړه چې په غرونو کې د دوی د اوږدې مودې وروسته، د ملياردونو ډالرو په ارزښت موټرې او وسلې چې د متحده ایالاتو او د هغې د متحدینو لخوا پیرودل شوي دي تر لاسه کړي. د غنیمت لپاره د قوماندانانو تر منځ سیالۍ او د سیمې د فتح کولو لپاره د لومړي مقام وقار د طالبانو پرمختګ ته نوره وده ورکړه - لکه څنګه چې د غورځنګ دننه سیالي وه. د طالبانو مشري تر ډېره له جنوب، په تېره بیا له کندهاره وه، خو د کابل په شاوخوا کې ډېری بغاوتونه د افغانستان له ختیځ څخه د جنګیالیو یوه کورنۍ شبکه چې د پاکستان پوځ ته نږدې وه، د هاګنیس تر قوماندې لاندې وه. څو میاشتې وړاندې، یوه جګپوړي شخصیت، خلیل هنګاني له افغان چارواکو سره تماسونه ټینګ کړل، د هغه پخواني همکار راته وویل، له ختیځ څخه یې پر کابل د برید لپاره لاره هواره کړه. د طالبانو خپله رواني جګړه پای ته ورسېده: تر دې مهاله ښارونه له جګړې پرته د سقوط په حال کې وو، یوازې د تلفون له لارې تسلیمېدل.

د یکشنبې په سهار وختي د ننگرهار والي د کابل ختيځ ته د غزیدلي لاري په اوږدو کې له خپل سیال سره د امارت له خوا وکتل. طالبان پرته له دې چې ډزې وکړي ښار ته ننوتل. لکه څنګه چې لمر راوتلی، هګیاني والي ته په سوله ایزه توګه د واک د سپارلو له امله د مبارکۍ پیغام واستاوه: "تاسو به د خلکو د ژوند او مال د ساتنې لپاره په تاریخ کې ځای ولری."

په همدې حال کې له کندهار څخه د طالبانو ځواکونه په چټکۍ سره د وردگو ولایت پر لور روان شول. پلازمینه چې له کابل څخه یوازې لس میله لرې د یکشنبې په سهار شاوخوا لس بجې سقوط وکړ.

اوس کابل ته لاره خلاصه شوې وه، چې پولیسو او اردو د خپلو پوستو په نیولو پیل کړی و. د ولسمشر مرستیال صالح چې د پلازمېنې لپاره یې امنیتي غونډې جوړې کړې، په پټه خپل کور ولایت پنجشیر ته وتښتېد چې د کابل د قوماندې سلسله یې له ګډوډۍ سره مخ کړه. ځایي جنايي ډلې - ډیری یې له پولیسو سره تړلي د دوی د لوټ پیل کولو فرصت ته په تمه وو. د سهار په ۹ بجو، کله چې پولیسو په ۷ ناحیه کې، د پادشاه زرې ماڼۍ ته څېرمه له سټیشن څخه د وتلو په حال کې وو، سیمه ییزو غلو چې د طالبانو په نامه یې پګړۍ اغوستي وې، د سیمې د اوسیدونکو په وینا د وسلو او نورو قیمتي توکو لوټ یې پیل کړ. له دوی سره یو ځای د مسافرینو سره یوځای شول، چې کمپیوټرونه او فرنیچر یې له ځانه سره وړل.

د یکشنبې په ورځ، د اګست په ۱۵ مه، طالب جنگیالي د پلازمېنې دروازو ته رسېدلي وو. باغیان د ښار په ختيځ او جنوبي څنډو کې په موټرسایکلونو راټول شوي او نیول شوي پک اپ، د سړک څخه دورې او ستړي شوي، او انتظار یې کاوه.

د سهار له لسو بجو لږ مخکې ولسمشر د ماڼۍ د انګر په سیوري کې ناست و، یو کتاب یې لوستل. له رحیمي سره یې لیدلي و، چې له طالبانو سره یې د خبرو اترو په شاته چینل کې تازه کړي؛ په همدې سهار خلیلزاد په دوحه کې له برادر سره د واک د سوله ییز لېږد پر وړاندیز خبرې وکړې. بیا غني یوازې له محب سره وکتل، ورپسې د بیک په ګډون یوه لویه ډله هم راغله، چې ویل یې هغه وړاندیز وکړ چې ولسمشر دې د کابینې بېړنۍ غونډه راوبولي، تر څو د خپلو چارواکو د رابللو په موخه غونډه وکړي. دا هغه وخت و چې ډېرو پوه شو چې صالح تښتېدلی دی. غونډه هیڅکله نه وه شوې.

د سهار په لسو بجو مشاور خپلواک انګر ته راغی ترڅو معلومه کړي چې څوک باید وويني.

د سپارلو په اړه د خبرو اترو لپاره دوحې ته سفر وکړی. کرزی په خپل کور کې په څنګ کې ناست و چې وتلو ته چمتو وهغه ماښام یا بل سهار په یوه افغان چارټر الوتنه کې. خپلواک راته وویل چې غني ورته وویل محب باید دوحې ته هم لاړ شي.

جاوید کوټوال، د خپلو دفترونو رییس، د خپل دفتر له کړکۍ څخه د ولسمشر عکس اخیستی و - د غني د لوستلو وقفې د هغه او د هغه د ملګرو تر منځ په توګه بدله شوې وه. اوس کوټوال د خپل مشر د وتلو په حال کې ولید او محب له یو سړي سره چې سپینې جامې او عربي سړي جامې یې اغوستي وې راوړسېده. کوټوال یو بل عکس اخیستی، چې وروسته به یې آنلاین خپور کړي. دغه سړی چې د متحده عربي اماراتو یو چارواکی و، سیف نومېده، د محب پیژندل شوی و، چې له افغاني زورواکانو سره یې ښې اړیکې درلودې. د هغه ورځې غونډه د ولسمشر په مهالویش کې نه وه لیست شوې.

د شپې شاوخوا ۱۱ بجې وې چې له کوره ووتم او په ښار کې ترافیکي گڼه گڼه نوره هم خرابه شوې وه. په کوڅه کې موټرې ولاړې وې. جیم او زه نه پوهیدم چې وروسته به څه پېښ شي. موږ ډیر بوخت وو چې په هغې کې پاتې شو؛ د ټولې نړۍ منحل کیدو لید یو څه بهی حسي رامینځته کړه. د هلیکوپټرو بهی رحمه غږ و، په داسې حال کې چې زموږ شاوخوا ژوند روان و لکه څنګه چې باید وي - دوکانونه او بازارونه خلاص وو! پلان درلود چې د متحده ایالاتو د اردو له دوو پخوانیو ژباړونکو سره ویني، چې د وتلو ځواکونو سره د وتلو په تمه وو. دوی په ترافیک کې بند پاتې شول او په پای کې د وروستي مایل تګ پای ته ورسید. کله چې دوی راورسیدل، موږ پریکړه وکړه چې د نږدې رستورانته په انګر کې کښیني، او د غرمې ږوږی وخورو.

د چرګ د کړو هې په یوه کڅوړه کې، ژباړونکو، مهدي او ندیم، ما ته د هغه وخت په اړه وویل چې دوی د متحده ایالاتو ځانګړو ځواکونو سره تیر کړي. هر یو پراخه جنګي تجربه درلوده، او ډیری ګرین بیریتس دوی ته سپارښتني لیکونه لیکلي وو، مګر دوی لاهم د محلي کارمندانو لپاره د ځانګړي مهاجرت ویزې پروګرام لاندې امریکا ته د تلو لپاره د کلونو لپاره انتظار باسي. د څه باندې 20,000 غوښتنلیکونو شاته پاتې وو. د یوه امریکایي چارواکي په وینا، غني د ډله ییزې الوتکې پر وړاندې مقاومت کړی و او استدلال یې کاوه چې دا به وېره رامنځ ته کړي او چارټر الوتنې د جولای تر پایه نه وې پیل شوې. په وروستیو میاشتو کې، چې طالبانو پر کابل پرمختګ وکړ، د دوی انتظار په کړاو بدل شو. مهدي وروستي پړاو ته رسېدلی و او خپل پاسپورت یې سپارلی و. د جولای په میاشت کې، هغه سفارت ته وغوښتل شو، چیرې چې دا بیرته هغه ته وسپارل شو، "پرته له کوم تعصب څخه لغوه" ټاپه وه - ډیری احتمال د کاغذي کارکولو، هغه ته ویل شوي و، مګر دا به بالاخره حل شي.

ندیم د هغه غږ په لوریدو وویل: "موږ نور وخت نه لرو." دواړه ژباړونکي ډاډه وو چې که طالبان یې ونیسي نو سرونه به یې پرې کړي. "که تاسو زموږ څخه نه اوري، دا پدې مانا ده چې موږ مړه شوي یو - نو زموږ کیسه وویاست."

نږدې ماسپینین وو؛ زما تلیفون ټول وخت خاموش و. ما پورته وکتل او ویې لیدل چې زما موټر چلونکی زموږ په لور روان و، د هغه په مخ کې د حیرانتیا نظر.

هغه موږ ته وویل، «خلک وايي چې طالبان کابل ته ننوتلي دي. "دوی د ښار دننه دي." شاوخوا ۱۱ بجې په ماني کې چارواکو د دزو غږونه واورېدل. ویره د N.S.C و نیوله ودانۍ په داسې حال کې چې اوازې خپرې شوې چې طالبان پر ماني برید کوي. د هغه د کړکۍ څخه، د بیک د کارمندانو رییس، نجیب مطهرې لیدلی و چې د محب ځینې کارمندان د لان په اوږدو کې منډه کوي، د دروازې - ټامیز په لور وتښتي. هغه په سپکه فکر وکړ.

په ټولنیزو رسنیو کې داسې اوازې وې چې طالبان د ښار څنډو ته رسیدلي دي. ایا طالبانو د اوربند په خاطر تړون مات کړ؟ په N.S.C. په ودانۍ کې، بیک د ولسمشر له استازي رحيمي سره وکتل، او تیلیفونونه یې پیل کړل، هڅه یې وکړه چې معلومه کړي چې څه پېښیږي. دوی په قطر کې د برادر له ډلې سره خبرې وکړې او ټینګار یې وکړ چې د دوی ځواکونه ښار ته نه دي داخل شوي.

طالبان د نورو په څیر د خپل برېښنا بریالیتوب په څیر حیران وو. دوی د پلازمینې د کنټرول لپاره چمتو نه وو او په هوايي ډګر کې د امریکایانو سره د مخامخ کیدو ویره درلوده. د طالبانو ویاند له بهیمي سره د اوربند د توافق د تایید لپاره اوس په انلاین یوه اعلامیه خپره کړې ده: «ځکه چې کابل یو لوی ښار دی چې ګڼ نفوس لري، د اسلامي امارت مجاهدین په زور او مذاکراتو کې د ننوتو اراده نه لري. له بل لوري سره په سوله ییزه توګه د واک د لېږد لپاره خبرې روانې دي."

په دوحه کې امریکایي ټیم ته دا بیانیه تایید شوه چې شاته چینل د طالبانو له پوځي مشرتابه سره په تماس کې و، چې کولای شي په سیمه کې اوربند وکړي. د امریکا دپلومات راته وویل: «د دوی د جنگیالیو په اړه دومره اوږده بیانیه خپرول د یعقوب او سراج له برکته نه شي کېدای.» د څو طالب قوماندانو په وینا چې ما وروسته ورسره خبرې وکړې، هغوی ته امر شوی چې پلازمینې ته دې نه ننوځي. او ځایی اوسیدونکو وویل چې د ښار په دروازو کې راټول شوي طالبان په حقیقت کې هغه ځای په شا وتمبول.

بیک، ډاډمن شوی، د ماسپینین په وخت کې په ټویټر کې یو پیغام خپور کړ: "مه مه وېرېږه! کابل خوندي دی!"

خو په داسې حال کې چې د خلیلزاد ټیم ښایي د اوربند د دوام په اړه خوشبینه وي، د امریکا سفارت په کابل کې پریکړه وشوه چې خپل وروستي کارکونکي سمدلاسه وباسي او بیرغ یې پورته کړي. د بیک له پوست څخه شل دقیقې وروسته، سفارت یو خبرتیا واستوله چې د کابل ډیری بهرنیان یې دې ته وهڅول چې هوایی ډگر ته ناڅاپي ډډ وکړي. په سفارت کې د امنیت سلاکار د اخراج کونکو یوې ډلې ته د WhatsApp پیغام خپور کړ، چې د ماښام 5:30 نیټه یې د شنو زون څخه د هلیکوپټرو ایستلو لپاره وخت ورکړ: "عاجل تازه خبر - د متحده ایالاتو سفارت مشوره ورکوي چې ټول بهرني ماموریتونه سمدلاسه HKIA ته لار شي."

د موټر چلوونکي د خبر په اوریدو، ما په چټکۍ سره زموږ د ډوډۍ پیسي ورکړې او دواړو ترجمانانو ته مې الوداع وویل. ما خپل موټر چلوونکي ته وویل چې د هغه کورنۍ ته لار شه او په پښو روان شو. په ښار کې د طالبانو د شتون له امله خلک په ویره کې وو. ځینو په تلیفون غږ وکړ؛ نور د ترافیک له لارې په بې پروایۍ سره تیریدل. په اسمان کې د چورلکو او جټ الوتکو غږ لوړ و. د لینډ کروزر موټرو ډله، ساین غږوي. د تقاطع له لارې مجبور شو.

ماسپینین وو کله چې زه کور ته ورسیدم، او ما د خپل کور ملگری، جیم، د هغه کیمره په لاس کې وموند دودیز کالي اغوستل. ما خپله کړه؛ موږ دواړه په درې خبرې کولې او معمولاً د ځایی خلکو لپاره تللای شو. هغه غوښتل چې مزل وکړي او وگوري چې زموږ په گاوند کې څه پېښیږي؛ دا موږ ته روښانه نه وه، ځکه په ټویټر کې اوازې او رسمي ردونه، چې ایا طالبان واقعا کابل ته ننوتلي دي.

وروستنۍ هټیوال خپلې دروازې تړلې وې کله چې موږ د چرګانو کوڅې ته روان شو. کارګران وو د خپلو دفترونو څخه په بیره وتل او کور ته روان دي. اوس او بیا، موږ د ویشتل شویو ډزو اوریدلو. پولیسو مرکز او وزارت ته نږدې موقعیت درلود؛ ځینې ساتونکي لاهم په یونیفورم کې وو، مگر نور کالي اغوستي ودرید، تیښتې ته چمتو شو. ځینې پوستې خالي وې.

زموږ په کوڅه کې د پولیسو یو قوماندان اوسېده، کله چې موږ بیرته راستانه شو، موږ ولیدل چې د هغه ساتونکي د هغه د کور څخه بهر په چټ وهل، ډیری یې لا دمخه په ساده جامو کې وو. ما یو ناڅاپه د ټولنیز تړون د ضعف احساس درلود چې موږ یې تړلي وو. زموږ ګډ حقیقت په هوا کې خوري. زه هغومره اندېښمن وم چې د دوی له خوا لوټ شي او یا وویشتل شي لکه د طالبانو په اړه.

د پوليسو يوه افسر وويل، «زموږ مشرانو موږ خرڅ كړل. "كه طالبان دلته راشي، موږ څه كولى شو؟" موږ پورته وكتل. يو امريكايي ټوپك د ښار په شاوخوا كې راوتلى و، د چمكۍ اورونو ډزې كولې.

په مانۍ كې له وېرې وروسته بېك د غني ليدو ته ورغى او څرگنده يې كړه چې په دوحه كې طالبانو اعلان كړى چې ښار ته به نه ننوځي. ولسمشر موافقه وكړه چې د كابل خلكو ته د ډاډ وركولو لپاره يو پيغام ثبت كړي. دا شاوخوا ۱:۳۰ فلم شوى، چې غني په خپل دفتر كې په يوه مېز كې ناست و، چې يو وخت د پاچا امان الله اړوند و، چې يوه پېړۍ وړاندې د اسلامپالو له پاڅون وروسته له هېواده وتښتېد. وروسته، بېك او رحيمي يوځاى د غرمې ږوډۍ ته لاړل. د ولسمشرۍ ساتونكو مانۍ وتړله او ډيرى كاركوونكي يې ليرې كړل. ځاى خاموشه وه. بېك ته، وضعيت تر كنټرول لاندې ښكاري.

خو محب د تښتې لپاره تيار و. هغه هېڅكله پر طالبانو باور نه درلود او باور يې درلود چې دوى ښار ته د ننوتو پيل كړى دى. محب وروسته راته وليكل چې خليل هنكي ورته زنگ ووايه او له هغه يې وغوښتل چې تسليم شي. هغه ليكلي: "ما د خبرو اترو لپاره د دوى هيلې وڅېړلې، مگر دا څرگنده وه چې دوى د پوځي بريا په لور روان وو." "دوى تر دې دمه په ښه نيت خبرې نه دي كړي، او دوى يقينا په داسې موقف كې نه وو چې د اگست په 15 يې دا كار وكړي." د هگيانې پخواني مرستيال دا خبره رد كړه او ويې ويل چې محب د دوى د استازو تر منځ د غونډې د جوړولو غوښتنه وكړه او حقاني ورسره موافقه وكړه او ژمنه يې وكړه چې هغه ته به زيان نه رسېږي.

مطهاري، د بېك مرستيال، ما ته وويل چې هغه د محب لوړ پوړي كارمندان وليدل چې د N.S.C شاوخوا گرځي. د دفترونو كڅوړې او سرونه يې د شورا د عملياتي پيسو په اړه خبرې كوي. (محب او د هغه كاركونكو له هيواد څخه د پيسو كڅوړې اخيستل رد كړل.)

د ولسمشر شخصي چورلكي په هوايي ډگر كې ولاړې وې، مانۍ ته راوغوښتل شوې. درې Mi-17 الوتكي ښكته شوې. په غير معمولي توگه، دوى په بشپړه توگه تېل شوي، پدې معنى چې دوى نشي كولى دومره مسافرين ليردوي. د گڼو كسانو د وينا له مخې، يوه ډله چې محب او رولا غني هم په كې شامل وو، لومړى سپاره شول. بيا محب د مانۍ د ساتونكي مشر سره لاړ او د ولسمشر سره بيرته راستون شو. وروسته د ولسمشر څو پلويانو راته وويل چې غني د وتلو لپاره زړه نازړه و او بايد قانع شي چې ژوند يې په خطر كې دى. كله چې ولسمشر په الوتكه كې سپاره شو، د پاتې ساتونكو او كاركوونكو تر منځ په دې اړه جگړه وشوه چې په وروستۍ چورلكه كې څوك سپاره شي. د محب سكرتر ترمك ته وغورځول شو.

هليكوپترونه وغورځيدل او شمال ته لاړل. دوى بيرته هوايي ډگر ته نه و راستانه شوي، چيرې چې د يو چارواكي په وينا، د متحده ايالاتو د دوى د ايستلو لپاره يوه الوتكه واستول شوه. د دې پر ځاى چې دوى په هوايي ډگر كې د مخ په زياتيدونكي گډوډۍ ويره درلوده يا نه غوښتل چې له امريكايانو سره مخامخ شي - ولسمشر او د هغه عمله د غرونو له لارې ښكته الوتنه وكړه، هڅه يې وكړه چې د متحده ايالاتو د اردو لخوا د كشف مخه ونيسي، چې لاهم د افغانستان فضا كنټرولوي.

په دې وخت كې شاوخوا درې نيمې بجې وې. بېك د مانۍ په لور روان و. هغه راته وويل چې نه يې پوه شوم چې ولسمشر په چورلكه كې تللى و. په هغه ورځ آسمان له دوى ډك و. دا تر هغه وخته نه وه

هغه په غوسه شوي د بهرنيو چارو وزير حنيف اتمر ته ورغی، چې ولسمشر يې په لاس کې نيولی و. پاسپورټ، چې بېک پوه شو چې څه پېښ شوي، هغه وويل.

"ايا تاسو پوهيږئ چې ولسمشر چيرته دی؟" له اتمر څخه وپوښتل شول، چې د چورلکو په څېر را رسېدلی دی؟

ورل "ولسمشر کور ته لاړ،" بېک ځواب ورکړ.

"نه. هغه وتښتېد."

"زه په دې باور نه لرم. ما يوازي هغه وليد."

اتمر وويل: "وگورئ،" پاسپورټ يې په پوښ کې د جمهوريت مهر لگولی و. "هغه لاړ."

کله چې جېم او زه د ماسپېنين له 2 څخه لږ دمخه زموږ له تگ څخه راستون شو، ما وليدل چې ما د رنگينه پيغام درلود:

"سلام. ته ښه يې؟ څه روان دي؟"

ما هغې ته زنگ وواژه او موږ لنډې خبرې وکړې. هغه په کور کې وه، د ماسپېنين په شاوخوا کې د پوهنې له وزارت څخه د خپلو کارکوونکو سره يوځای وتلې وه. هغه له ما پرته نور نه پوهيده چې له غني سره په ماني کې څه روان دي. رنگينه د تليفون له لارې وويل: "زه له هغه سره د اړيکې هيڅ لاره نه لرم، نو زه نه پوهيږم چې هغه چيرته دی." د طالبانو اعلان چې پلازمېنې ته به په زور نه ننوځي د هغې ذهن ارام کړ. هغې داسې اوازې هم اورېدلې يې چې امريکايان به امنيت په غاړه واخلي.

موږ الوداع وويل. جېم او ما پريکړه وکړه چې زموږ په بایسکلونو کې سپور شو او د ښار شاوخوا گرځيدو لپاره لاړ شو. کله چې موږ بهر راووتو، موږ وليدل چې زموږ په کوڅه کې پوليس په ملکي موټرو کې وتښتېدل، لکه څنگه چې گاونډيان وتښتېدل.

کوڅې اوس تقريبا له موټرو خالي وې، دوکانونه تړل شوي وو. لکه څنگه چې موږ د متحده ايالاتو له سفارت څخه بهر ترافيکي حلقې ته ورسيدو، دوه چينکونه پورته شول او په سر يې وځنډل. موږ ودرېدلو او د وتلو چورلکو ته مو وکتل. "په ياد ولرئ، دا سيگون نه دی،" د بهرنيو چارو وزير به په تلويزيون کې وويل هغه ورځ وروسته.

جېم له خپل بایسکل څخه ښکته شو او عکسونه يې اخيستل پيل کړل. دا گرمه وه او زما خوله وچه وه، نو ما د جوس کارټ څخه يو څه اوبه واخيستلې. موږ ليدلی شو چې د گرین زون دننه د لوگي لوگي پورته کيږي. د زغره لرونکو S.U.V.S يو کاروان د څلور لارې څخه تير شو، د هوايي ډگر په لور روان شو. د چټلو سړيو گروپونه تېر شول، ځينې يې کوچني بډلونه چې په سکارف کې تړل شوي وو. د جوس پلورونکي موږ ته وويل: "دوی بنديان دي." "د دوی يوه لويه ډله دمخه راغله." تر دې يوه ورځ وړاندې د ښار له مرکزي زندانه ساتونکي تښتېدلي وو او بنديان يې په تېښته بريالي شوي وو، همدا پېښه د پلازمېنې په شمال کې د بگرام په توقيف ځای کې شوې وه. طالبان لا تر اوسه د ښار په کوم ځای کې نه دي ليدل شوي. موږ کور ته روان شو، د ماني له دروازو تېر شو، هلته لا هم څو ساتونکي ولاړ وو. جېم او ما ټوله شنه سيمه لوپ کړې وه: د دې مرکبونو بدصورت کانکريټ مازونه

خلاص و ، خنډونه راپورته شوي. د ښار په اوږدو کې، سرتيرو او د پوليسو افسرانو خپل يونيفورم واخيست، وسلې يې کينودې او د ماښام رڼا ته لاړل.

د کرزي په کور کې، د هغه د سلاکارانو يوه ډله په ويره کې اوریدله کله چې د مانۍ ساتونکي راغلل او اعلان يې وکړ چې غني او ملگري يې تېنډېدلې دي. کرزي پلان درلود چې د واک د لېږد په خبرو کې مرسته وکړي. اوس ساتونکو له هغه څخه وغوښتل چې د مانۍ مسوليت په غاړه واخلي. د اطلاعاتو پخوانی وزير عبدالکریم خرم هم حاضر و او راته يې وويل چې کرزي دا خبره رد کړه او ويې ويل چې د دې کار قانوني بنسټ نه لري. دوی هڅه وکړه چې د دفاع د وزير په گډون لوړ پوړو چارواکو ته زنگ ووهي، خو له هغو کسانو سره چې خبرې يې کولې پټ وو او يا هم هوايي ډگر ته تېنډېدلې وو. خو کرزي پاتې کېدل غوره کړل. هغه يوه ويډيو ثبت کړه، کوم چې دوی د ماسپينين په فيسبوک کې پوست کړی. په هغې کې، هغه د هغه په وړاندې د خپلو دريو ځوانو لونیو سره ولاړ دی؛ نجوني په خوبۍ سره ناخبره ښکاري، خدا کوي لکه څنگه چې کوچنۍ هڅه کوي چې ليرې شي. کرزي وويل: "د کابل ښاريان، زما کورنۍ او زه دلته له تاسو سره يو،" کرزي د جټ الوتکو او چورلکو په ژړا خپل غږ پورته کړ. "زه په امنيتي ځواکونو او طالبانو غږ کوم چې د خلکو د ژوند او مال امنيت تامين کړي."

خرم وويل، دوی اندېښمن دي چې کله به د غني د تېښتې خبره خبره شوه څه به کېږي. د پخوا په پرتله، په ښار کې وضعيت په چټکۍ سره خراب شوی. د پوليسو د يوه افسر په وينا چې په هغه ورځ يې د راډيو شبکه څارله، د غرمې تر وخته د کابل د پوليسو ډيری مرکزونه پريښودل شوي او د لوتمارانو د لويو منظمو ډلو هدف گرځيدلی و. د مازديگر شاوخوا ۴ بجې د کورنيو چارو وزارت د مرستيال کور ته د وسله والو د يوه کاروان له خوا چې رينجر او حموی يې له نږدې تم ځای څخه نيولي وو، وکتل. دوی د طالبانو بيرغ رپاوه، خو د پوليسو افسر چې حاضر و ماته وويل چې هغه پېژني چې دوی د شکردرې ولسوالۍ له يوې جنايي ډلې څخه دي. کله چې هغه د هغه وسايطو او وسلو د رسيد غوښتنه وکړه چې دوی يې نيولي دي، دوی د هغه سر ته ټوپک کېښود.

هغه ماسپينين، چې په کابل کې وضعيت ورځ تر بلې کړکېچن شو، خليلزاد په دوحه کې د طالبانو له مشرتابه او د مرکزي قوماندې له مشر جنرال فرانک مکينزي سره، چې د خپلو پخوانيو دښمنانو د ايستلو لپاره د امريکا د پلان د تشرېح په موخه تللی و، غونډه وکړه. دوی له خليلزاد سره وليدل. د رټز کارلټن په سر کې سويټ؛ دواړه خواوې د ميز په سر کې سره مخامخ شوي، د سمندري څلور ستوري جنرال، د الاباما اوسيدونکۍ؛ له بلې خوا ملا برادر اوږده کالي اغوستي وو.

د دوو کسانو په وينا چې حاضر وو، مک کينزي د متحده ايالاتو اتباعو او د دوی متحدينو د ايستلو لپاره د خپل ماموريت په اړه يو پريزنټيشن وړاندې کړ. هغه دوه نقشي په ميز کې خپرې کړې. يو تن د متحده ايالاتو د سفارت او هوايي ډگر تر مينځ يو تنگ دهليز وښود، چيرې چې د هغه ځواکونه به فعال وي. دوهم د کابل د مرکز په شاوخوا کې د 30 کيلومتره وړانگو درلود؛ مک کينزي هغوی ته خبردارۍ ورکړ چې په دغه سيمه کې د طالبانو هر ډول اقدام به د دښمنانه عمل په توگه تعبير شي. برادر او نور طالبان د نقشي په لور تکیه کوي، هڅه کوي چې د 30 کيلومتره په حلقه کې د هغو سيمو نومونه ومومي چې د کابل دروازي ته نږدې پراخي وې.

برادر ځواب ورکړ، موږ لا دمخه هلته دننه يو څو کسان لرو.

مکينزي ورته وويل چې خپل ځواکونه وباسي.

برادر په ځواب کې وويل چې طالبان د امريکايانو په وتلو کې د مداخلې نيت نه لري. مگر په ځمکه کې وضعيت بدل شوی و. تر اوسه ټول پوه شوي چې غني وټېنټېد او داد جمهوريت ځواکونه د سقوط په حال کې وو. خليلزاد او طالبانو ته د افغانانو پيغامونه رسيدلي. په کابل کې سياستوال مخکې له دې چې تالان او تاوتریخوالی زیات شي، د امنیت د ټينګښت لپاره له چا څخه غوښتنه کوي. هرڅوک ويره درلوده چې څه پېښ شي کيدای شي شپه راشي.

د کابل مسوليت به څوک پر غاړه واخلي – ايا ته؟ برادر وپوښتل.

خليلزاد او مکينزي يو بل ته وکتل. جنرال وويل، زما ماموريت هغه څه دي چې ما بيان کړل.

برادر ټينګار وکړ، ويي ويل غواړي پوه شي چې څوک به د کابل د خلکو امنیت تامین کړي. هغه مکينزي ته ګوته په ګوته کړه: ايا تاسو جنرال ياست؟

دا ستونزمنه وه چې معلومه شي چې ايا طالبان د متحده ايالاتو څخه د کابل د امنیت د اخيستو غوښتنه کې جدي دي. د بایډن ادارې په وينا، دا به د لویو ځواکونو ځای پرځای کولو ته اړتیا ولري او هيڅکله د اختيار په توګه نه و ګڼل شوی.

مکينزي تکرار کړه چې هغه خپل ماموريت درلود، او دا و.

په دې صورت کې له برادر پوښتنه وکړه، چې که طالبان دننه شي او امنیت يې په غاړه واخلي؟

يو وقفه وه کله چې دواړه خواوې په خپل منځ کې سره سلا شول. په نهايت کې، مک کينزي دوهم نقشه ته اشاره وکړه، د هغې تنګ دهليز سره. تر هغه چې په ماموريت کې هيڅ ډول لاسوهنه نه وي، جنرال وويل، هغه پدې اړه "هيڅ نظر" نه درلود.

نږدې پنځه بجې وې. کله چې جيم او زه په خپل بایسکل کور ته راستون شو. زموږ موټر چلوونکی اکبر په انتظار وو.

زموږ لپاره، کوڅې پاکې وې، نو موږ پریکړه وکړه چې د ښار لويديځې غاړې ته لاړ شو، چیرې چې د طالبانو مهم پرمختګ به له وردګو ولايت څخه راوړسېږي.

ترافیک لږ و تر هغه وخته پورې چې موږ د لوېديځ په لويديځ کې د سړک غاړې ته رابښکته شو، چېرته چې د موټرونو لړۍ له ښار څخه روانه وه. لکه څنګه چې اکبر د ریمپ څخه پورته شو، موږ بښکته شو او د انټرکانټینینټل هوټل د لارې پیل ته لاړو. دلته پولیس هم په جامو بدل شوي وو، مګر بیا هم

د هغوی وسلې. موږ ځان د ژورنالستانو په توګه معرفي کړ. "جګړه ختمه شوه!" یو وویل. هغه وخنډل. "موږ تسلیم شو."

"تاسو تسلیم شو؟" ما وپوښتل "چا ته؟"

دوی وخنډل او یو ږیره لرونکي سړي ته یې اشاره وکړه چې په مینځ کې ناست وو. په سر یې تور سکارف اغوستی و او سپین لوړ ټاپونه یې اغوستي وو. هغه یو کلاشینکوف او یوه راډیو نیولې وه. یو طالب، لومړی ځل چې موږ هغه ورځ ولیدل. هغه زموږ سلامونه په بې رحمۍ سره را وګرځول. جیم

وغوښتل چې عکس واخلي، او هغه ومنله. هغه د وردگو اوسیدونکی و او لږ په درې ژبه یې خبرې کولې.

"څومره موده کيږي چې تاسو مجاهد یاست؟" ما وویل.

هغه وویل: اتلس کاله.

ما وپوښتل چې ایا هغه څه لري چې خلکو ته ووايي ..

اندېښنه مه کوئ، موږ له عامو خلکو سره کومه ستونزه نه لرو، دا ټول تبلیغات دي.

"په هوايي ډگر کې د بهرنیانو په اړه څه؟" هغه وویل: "بهرنیان باید لاړ شي. موږ هغوی ته هیڅ اړتیا نه لرو." هغه گومان کاوه چې زه افغان یم. "که تاسو او زه سوله کولی شو، نو موږ دوی ته څه اړتیا لرو؟"

پولیسو د محکوم شویو کسانو په اړه زړه نازړه و چې د خلاصون اجازه ورکړل شوه. هغوی په شرمنده توګه د طالب په شاوخوا کې راټول شول، چې له خپل وظیفې څخه ناراضه ښکارېده، خو لږ تر لږه د وسله والو لخوا د محاصره کیدو په اړه اندېښنه نلري چې یوه ورځ مخکې به یې په ډزو وژلی وي. پولیسو غوښتل چې د هغه سره عکس واخلي. وروسته له هغه چې جیم یې واخیست، طالب موږ لیرې کړل. "زموږ مشرانو وویل چې موږ باید مرکي ونه کړو."

تر دې وخته پورې موټر په ریمپ کې پورته شوی و، او موږ بیرته دننه شو او د ښار لویدیځې څنډې ته چې د شرکت په نوم یو اکثره پښتني سیمه وه. دې سیمې کلیوالو مهاجرینو ته مخه کړه، چې ډیری یې د یاغیانو سره خواخوږي درلوده. لکه څنګه چې موږ نږدې شو، موږ ولیدل چې د سرک غاړې ته راټول شوي خلک خوشحاله وو. یو ځوان چې پر مخ یې پرسوب اغوستی و، په څلورلارې کې ولاړ و، یو سپین بېنر یې په لاس لیکل شوی عربي رسم الخط په لاس کې نیولی و: له خدای پرته بل خدای نشته او محمد د هغه پیغمبر دی.

یو تین فورډ رینجر په لاره روان و، چې وسله وال طالبان پکې ناست وو. د پولیسو او اردو څو نور موټرونه تعقیب شول، په شمول د همویس او څلور نیم ټنه لاری؛ طالبانو په الوتکه کې امریکایي ټوپک، M-16 او M-4 ډوله موټرونه درلودل. دوی د ښار څخه مالونه وړل، بیرته خپلو لیکو ته راستانه شول. د سربو ګڼه ګڼه، چې زیاتره یې ځوانان وو، چیغې وهلې او خوشاله یې. د وړو ماشومانو کڅوړه د لارې تعقیب کړه، هڅه یې کوله چې په شا بېر کې ټوپ وکړي. جیم خپله کیمره بهر کړې وه طالبان د عکس په اخیستلو خوښ وو.

نور جنګیالي په موټرسایکلونو سپاره وو، په وسله والو او په اتومات ډول ترانې، اسلامي شعارونه، د دوی ګرځنده تلیفونونه. د شرکت په مرکزي څلورلارې کې، یو ډیر شمیر خلک خوشحاله وو: "اوږده ژوندي دي وي طالبان."

د ولسمشر درې هلیکوپترې تر یو ساعت زیات الوتنې وروسته د ازبکستان پولې ته ورسیدې او ښکته شوې. په ترمز هوايي ډگر کې ګډوډي رامنځ ته شوه ځکه چې دوی د سرتیرو لخوا محاصره شوي وو - د ازبکستان حکومت ظاهراً د دوی د راتګ څخه خبر نه و. بالاخره ولسمشر، د هغه مېرمن، محب او یو شمېر همکاران د والي مېلمستون ته یووړل شول، خو د الوتکې پاتې پنځوسو کسانو د چورلکو

په واسطه په خلاصو لارو کې یوه بده شپه تېره کړه او په ترمک کې یې ځانونه راحت کړل. بله ورځ یوه چارتر الوتکه راغله او ټول یې ابوظبي ته یوړل.

متحده عربي امارات، چې د کابل له اشرافو سره یې ژورې سوداګریزې اړیکې درلودې، د غني نږدې متحد و؛ په اداره کې د دریو سرچینو په وینا، ابوظبي په پټه توګه د هغه د ټاکنیز کمپاین تمویل کې مرسته کړې وه. (متحده عربي اماراتو د تبصرې غوښتنې ته ځواب ونه وایه.) د متحده عربي اماراتو تر منځ په دې ناسته کې په ریښتیا څه بحث وشو؟ چارواکي، غني او محب هغه سهار د انګېزې خبره پاتې ده. محب ما ته وویل چې "موږ د راتلونکي لپاره د وتلو په پلان خبرې وکړې، مګر د هغې ورځې لپاره نه."

د ډیرو افغانانو لپاره، له هیواد څخه د دوی د ولسمشر الوتنه یو زړه بوږنونکی عمل او خیانت و چې پلازمینه یې په ګډوډۍ کې ډوب کړه. څو ورځې وروسته، غني په ټویټر کې په یوه بیان کې ژمنه وکړه چې په راتلونکي کې به د خپلو کړنو په اړه توضیحات ورکړي او ویلي یې دي چې د کورنۍ جګړې د پارولو څخه ډډه کوي. هغه لیکلي، "د کابل پرېښودل زما د ژوند تر ټولو سخته پرېکړه وه، خو زه باور لرم چې دا یوازینی لار وه چې د ټوپک خاموشه پاتې شو او د کابل او د هغې شپږ میلیونه اتباع وژغورل شو."

محب هم ما ته ورته استدلال وړاندې کړ او لیکلي یې وو چې افغان امنیتي ځواکونه په هغه وخت کې زموږ په واک کې یو واحد ځواک نه و، د ملېشو له تحرک او هوايي بمباریو پرته د ښار امنیت ساتل ناشوني وو او موږ دې ته چمتو نه وو. هغه "په شاتګ کې، دا روښانه ده چې د کابل د قوماندې او کنټرول د ماتولو او د دولتي ځواکونو له خوا د ډله ییزې تېښتې په ترڅ کې د غني له تېښتې څخه لا دمخه روان و. خو دا هم څرګنده ښکاري چې ولسمشر په سمدستي توګه په خطر کې نه و. د هغه ساتونکي ځواک ثابت و، او طالبان لا تر اوسه ماسپښین ته نږدې نه وو.

د هغه د کارکوونکو مشر، بیک وویل، «دا په افغانستان کې تر ټولو خوندي ځای و.

د ماښام شاوخوا ۶:۳۰ په پای کې د غني د تېښتې خبر خپور شو. په ورته وخت کې طالبانو په یوه بله اعلامیه کې ویلي: «اسلامي امارت خپلو ځواکونو ته امر کړی چې د کابل په هغو سیمو کې چې د دښمن له لوري پرې شوي دي ننوځي، ترڅو د غلو او لوټمارانو مخه ونیسي چې خلکو ته زیان ونه رسوي... مجاهدین دي. د هیچا کور ته د ننوتو اجازه نه ورکول کیږي، یا څوک ځوروي."

د ښار ناڅاپه سقوط د طالبانو مشرتابه له کافي ځواکونو پرته ونیوله. د دوی سړي په هماغه ورځ د ګاونډیو ولایتونو په نیولو بوخت وو. همغږي ستونزمنه وه، ځکه چې ډیری قوماندانانو د ورځې په رڼا کې د تلیفونونو او راډیو کارولو څخه ډډه کوله، د افغان هوايي ځواک لخوا د هوايي بریدونو له ویرې. د طالبانو لومړنۍ قطعي د ماسپښین په وروستیو کې کابل ته راورسیدې، او د اردو او استخباراتو مرکزي دفترانو په څیر کلیدي ځایونو ته لاړل، چېرته چې دوی د خوب خونو او خواخوږو سره مرسته کوله چې له پټیدو څخه راوتلي وو. خو تر لمر لوېدو پورې په وردګو کې د څو سوو کسانو د ځواک راټولولو وخت ونیو، چې تر تیاره وروسته یې ښار ته داخل نه شو.

په ټولیز ډول، د طالبانو د یوه جګپوړي قوماندان د اټکل له مخې، یاغیانو له زرو څخه کم د کابل قوماندان په لاس کې نیولي وه، چې په هوايي ډګر کې د سمندري ځواکونو له شمېر څخه کم وو، یوازې په لسګونو زره افغان امنیتي ځواکونه چې له خپلو پوستو وتلي وو.

په هغه شپه د مانی د دروازي مخي ته کوڅه تیاره او تشه وه کله چې د طالبانو یو کاروان راغی، ورپسې د الجزیرې عربي ډله راغله چې د دوی د ننوتلو شاهدان وو. حمدالله مخلص چې قومندان یې په پای کې له هلمند څخه د یوه جگپوړي مشر مرستیال و، دا جنوبي ځواکونه وو، نه حقانيان چې مانی ته د ننوتو ویاړ یې درلود. له هغه سره د مرکزي زون د پوځ مشر صلاح الدین ایوبي او د گوانتانامو پخوانی زنداني غلام روحاني هم و، چې نن سهار یې وردک نیولی و.

دوی د مانی د ساتونکو څخه د محمدالله اندر په نوم یو جنرال ته انتظار کاوه. هغه د شپې له لسو بجو لږ وروسته د هغوی لپاره دروازه خلاصه کړه؛ کله چې دوی دننه ولاړل، اندر په وارخطايي سره خبریالانو ته وویل چې دی د تیښتي په تمه په هوایي ډگر کې و، کله چې په دوحه کې د غني یوه چارواکي معصوم ستانکزل هغه ته زنگ وواهه او ورته یې وویل چې مانی به طالبانو ته وسپاري. هغه به خوندي وي.

دوی یوې تړلې دروازي ته ورسېدل، چې اندر ورته کيلي نه درلوده. حمیدالله شاه، د الجزیرې ټیم پروډیوسر، ما ته وویل چې هغه وړاندیز وکړ چې دوی د اریانا چوک له لارې، د خالي شوي سفارت او C.I.A څخه تیرېږي. سټیشن روحاني په ځواب کې وویل چې دا د انگلیسي اصطلاح په کارولو سره "رید زون" دی، او دا چې امریکایان ممکن بمباري وکړي. پرځای یې، مشر، مخلص یوه تومانه را وایستله او په ډزو یې قلف خلاص کړ.

اندر دغه ډله د غني دفتر ته د مانی په دننه کې ژوره رهبري کړه. هلته یې هغه مېز وموند چې په هماغه ماسپینین افغان ولسمشر خپل پیغام خلکو ته د ډاډ ورکولو لپاره ثبت کړی و. په هغه باندې د یوه افغان سندرغاړي د شعرونو کتاب و. لکه څنګه چې کیمرې تیرې شوې، مخلص او ایوبي په میز کې ناست وو، په داسې حال کې چې یو جنګیالي د قرآن د فتح سورت تلاوت کاوه.

دریمه برخه

د ایستلو

د کابل د سقوط په ورځو کې کله کله داسې ښکارېده لکه په دوو ښارونو کې اوسېږو. په یوه کې، کوڅې خاموشي وې او خلک په کورونو کې پاتې وو، د طالب جنگیالیو له وېرې به یې پکړی او اوږده وینتان د پوځي انگر او سفارتونو د تړلو لپاره ولاړ و. په بل اړخ کې، چې نړۍ یې په تلویزیون کې لیدله، نا امیده خلک د هوایی ډگر شاوخوا دیوالونو سره مخ شول کله چې د ډزو غرونه وشول.

زه د افغانانو لخوا په دوامداره توګه د هیواد څخه د تښتې په برخه کې د مرستې غوښتنه کوله. ځینې زاړه ملګري وو؛ نور، هغه خلک چې ما یو ځل ولیدل او مرکه یې وکړه. په پرمختللي نړۍ کې د یو غربي په توګه کار کوم، زه په داسې مسلو کې له خپل بې وسۍ سره عادت شوی وم. معمولاً، تر ټولو ډیر چې زه یې کولی شم د خلکو سره د ځانګړي مهاجرت ویزې په څیر پروګرامونو لپاره اړین پیچلي کاغذ ډکولو کې مرسته کوله. له کلونو راهیسې لوېدیځ د افغان پناه غوښتونکو د ایستلو لپاره اقدامات ګړندي کړي، چې د دوی لپاره یې د سیاحتی ویزو ترلاسه کول تقریباً ناشوني کړي، د مطالعاتو پروګرامونه لغوه کړي، د ترکیب په څېر هېوادونو ته د دیوالونو جوړولو لپاره پیسې ورکړي او حتی د استرالیا په قضیه کې یې توقیف کړي دي. دوی د آرام سمندر په لرې پرتو ټاپوګانو کې. یوازې 10 ورځې مخکې، شپږ E.U. د آلمان په ګډون هیوادونو د اخراج د درولو په اړه خبرداری ورکړی و. د افغانانو په خبره، دا "غلط سیګنال" لیرلی. د ایستلو ټولګه - د متحده ایالاتو د نظامي چتر لاندې د ملي هڅو ټولګه - په پیل کې د هیوادونو د خپلو اتباعو، شنه کارت او ویزې لرونکو او د ځایی خلکو محدودې ډلې لپاره وه چې ډیری یې اوسني او پخواني کارمندان وو.

دا د اګست په ۱۵مه شپه بدله شوه، کله چې په زرګونو ناکراره افغانان د ملکي ترمینل تر برید لاندې راغلل او د ترمک پر لور ووتل. د دوشنبې په سهار، د متحده ایالاتو د هوایی ځواک C-17 د خلکو له لارې د الوتنې فلم اخیستل شوی و. ډیری خلک د څرخونو لاندې رابښکته شوي، پداسې حال کې چې نور، د جیب د ښکته برخې سره تړل شوي، د هغې د پورته کیدو په وخت کې د خپلو مړینو سره مخ شوي. لکه څنګه چې دا انځورونه په هوایی ډګر کې د ډرامې لخوا د نړیوالو لیدونکو ته ویل شوي، لویدیځ، د افسوس په پاراکسيزم کې، افغان مهاجرینو ته خپلې وسلې پرانیستي. دمخه، کانادا اعلان کړی و چې دا به 20,000، خلک ونیسي، دا شمیره به وروسته دوه چنده شي. نورو هیوادونو هم ورته تعقیب کړ، او متحده ایالاتو په دوحه کې لوی ترانزیتی کمپونه او په بهر کې نورې پوځي اډې جوړې کړې، ترڅو د بیا میشتیدني لپاره د افغان ویستلو پروسس وکړي.

که څه هم غرب غوښتل چې افغانان له طالبانو څخه وژغوري، خو د هغوی په توطیه او ملاتړ سره د هغوی د وتلو لاره هواره شوه. د دوی خوریدلي ځوان جنگیالیو د هوایی ډګر شاوخوا سویلي، ملکي اړخ نیولی و، چیرې چې دوی د خبرداري ډزې او څپې کارولې ترڅو د هوایی ډګر څخه د خلکو د تیریدو مخه ونیسي، لکه څنګه چې دوی په لومړۍ ورځ درلوده. په شمالي، نظامي اړخ کې، کرښه د سمندري ځواکونو لخوا نیول شوې وه. او د صفر واحدونه.

د هرې ورځې په تېرېدو سره، حتی لکه څنگه چې خلک په دروازو کې وويشتل او تر پېښو لاندې شول، د خلکو گڼه گڼه زیاته شوه او لا هم جنون زیات شو، ځینې یې له لرې ولایتونو څخه راغلي وو. یو څو عریضه کونکو لا دمخه د بیا میشتیدنې قضیې درلودې، لکه ژباړونکي چې ما د سقوط په ورځ ولیدل، مگر ډیری نور د کاغذ یوه توتېه درلوده دوی تمه درلوده چې دوی به د ایستلو لپاره وړ کړي - یو سند چې دوی ته کلونه دمخه په هلمند کې د سمندري ځواکونو لخوا ورکړل شوی و. د بنځینه فعالانو لپاره د کنفرانس عکس یا د تیرو، جنجالي ټاکنو څخه د ملگرو ملتونو د څارونکي کارت. یو پراخه باور شتون درلود چې که تاسو یوازې د هوایی ډگر دننه ننوتلی شئ، نو تاسو به یې آلمان یا کاناډا ته ورسوئ، او په حقیقت کې ډیری یې د گډوډۍ له امله بهر شوي وو. په لومړۍ شپه، کله چې، د ځغاستې د پاکولو لپاره، خلک په بې توپیره توگه په الوتکو کې راټول شوي او دوحې ته لیږدول شوي.

افغانانو له کلونو راهیسې قاچاقبرانو ته د دښتو او غرونو څخه د تیریدو په خاطر پیسې ورکولې او خپل ژوند یې په خطر کې اچولی تر څو د اروپا دښمنو پولو ته ورسیري. د هوایی ډگر شاوخوا نا امیده صحنې - کورنۍ، د ډیهایډریشن څخه نیم مړه شوي، اوبنکي بهونکي گاز او د توپک په واسطه د نارینه وو وهل - ما ته هغه څه را په یاد کړل چې ما پنځه کاله دمخه د اروپا د سرحدي کړکېچ په جریان کې د قاچاقبرانو په سرک سفر کړی و. اوس پوله دلته په کابل کې وه چې د صفري قطعي او طالبانو لخوا اداره کېده.

د ډېرو غریبانو لپاره چې په تېرو شلو کلونو کې له افغانستان سره لاس او گربوان وو او دا ناورین یې له بهر څخه لیدلی و، د یو څه کولو یوازینی لار له هغو افغانانو سره مرسته وه چې دوی یې په تېښته پوهېدل. دوی هڅه وکړه د خپلو کورنیو حکومتونو لابی وکړي، مگر ځینې یې مستقیم عمل ته مخه کړه. زما د ملگرو یوه ډله چې له سیارا سره تړلې وه، د څیړنې او مخابراتو شرکت چې د متحده ایالاتو له حکومت سره یې قرارداد کړی و، د ساوارا د ځایی کارمندانو او نورو خطر سره د ویستلو هڅه وکړه. لست وده وکړه کله چې دوی مرستندویان وموندل چې د ډېرو خلکو په ایستلو کې مرسته کولو ته لیاواله وو - خبریالان، د بنځو د حقونو فعالان او حتی د انجونو رېبوتیکس ټیم غړي چې مخونه یې د متحده ایالاتو د سفارت بهر په دیوال رنګ شوي.

ډیر ژر دوی د راکفیلر فاونډیشن په څیر ځایونو څخه د یو ملیون ډالرو څخه ډیر راټول کړل، دا بسیا ده چې خپله چارټر الوتکه الوتنه وکړي. دوی د یوگانډا حکومت څخه اجازه ترلاسه کړه چې خلک هلته د بیا میشتیدنې په انتظار کې راولي. بیا دوی هڅه وکړه چې هوایی ډگر ته لاسرسی ومومي. دوی د بهرنیو چارو وزارت او اردو سره پیل وکړ، مگر په پای کې دا د دوی یو بل ملگری و، یو لیکوال او پخوانی C.I.A. افسر، چې بریالی شو. هغه په ادارې کې د خپلو اړیکو کار کاوه، چې نیمه پوځي څانګه یې په وتلو کې کلیدي رول لوبولی و.

دوی په کابل کې پر ځمکه یو چا ته اړتیا درلوده چې کاروان هوایی ډگر ته ورسوي. دوی په تماس کې وو

زما سره، د معلوماتو غوښتنه کول؛ زه په خپل موټرسایکل کې د گڼې گڼې له لارې تیریدلم او احساس درلود چې هلته څه تیریري. اوس زما یو ملگری زنگ وواکه او پوښتنه یې وکړه چې ایا زه غواړم

بسونه دننه کړئ.

دوی څرگنده کړه چې په کاروان کې به څوک وي: ځینې محلي خبریالان چې زه یې پیژنم، ځینې بنځې د پناه ځایونو څخه چې ممکن د طالبانو لخوا تړل شوي وي. دلته به څلور مینې بسونه وي چې له سلو څخه ډیر کسان په کې سپاره وو، ډیری یې کوچني ماشومان یا زاړه نارینه او بنځې. زه پوهیدم چې زه د دوی سره د مرستې لپاره په ځانګړي موقعیت کې وم او دا چې د دوی په نا امیدۍ کې، دوی به لار شي که ما وکړل یا نه. نو ما وویل هو.

دوه زاړه ملګري هم داوطلبانه شوي وو، اندریو کویلتي او ویکتور بلیو، عکس ژورنالستان چې پاتې وو

د کابل شاته. پلان دا و چې ایستل شوي کسان د سرینا هوټل په مرکز کې راټول شي او بیا

هوايي ډګر ته موټر چلول. د ورځې په اوږدو کې د ګڼې ګونې او ترافیکو له لارې د تېرېدو کومه لاره نه وه، خو که د شپې ناوخته ولاړ شو، بنایي سرکونه روښانه وي. زه هغه ماسپینین د هوايي ډګر شاوخوا ګرځیدلی وم ترڅو د ترتیب احساس ترلاسه کړم. د شمال لوري ته یو سړک و چې د فاضله اوبو یو پراخ کانال سره تیرېږي. د اوبو په اوږدو کې د هیسکو خنډونه او کانکریت دیوالونه

د ساتونکو برجونو سره پورته شوي وو، او په یوه کې ما هغه څه ولیدل چې ما په څو ورځو کې نه وو لیدلي: د درې رنګه جمهوریت، په باد کې وهل.

په داسې حال کې چې اردو او پولیسو د هیواد په ګوټ ګوټ کې محاصره او ویره اچولې وه، صفر. واحدونه زیاتره پاتې وو. د کابل په شمال کې د C.I.A د نیمه پوځي اډه ایګل بیس کې لا دمخه یو لوی ځواک موجود و، چې طالبانو د وتلو پر مهال د برید نه کولو منلي وه؛ ادارې د ځینو واحدونو په ژغورلو کې مرسته کړې وه. نورو هوايي ډګر ته خپله لاره جوړه کړه. یو له سویل ختیځ پولې څخه د اورګون سټرایيک ځواک و چې پکې برخه اخیستې وه د متحده ایالاتو ځینې پټ ماموریتونه، په شمول د پولې په اوږدو کې د پاکستان په قبایلي سیمو کې پټ عملیات. د دوی مشري د یوه اوږده وینسته او مستې قوماندان په غاړه وه چې عملیات یې په اوږې کې د افغان حکومت پر فیسبوک پاڼه تعقیبول. (یو امریکایي چارواکي غوښتنه وکړه چې د هغه د کورنۍ د ساتنې لپاره د هغه نوم نه وپیژندل شي.) د اورګون قوماندان او د هغه واحد ته په احاطه کې د خلکو د کنټرول ناوړه دنده ورکړل شوې وه.

د هوايي ډګر شمال لوري ته راوړسېدو، چې لا هم له اصلي پوځي دروازې څخه اوږده لاره وه، د ترافیکي ګڼې ګونې سره مخ شوم، او کله چې ما بایسکل له لارې تیر کړ، لامل مې ولید. د صفرې سرتیرو، په خپل صحراوي پیرانګ کامو کې، سړک نیولی و. دوی د یوې تنګ لارې مخې ته ودریدل چې د کانکریتي چاودیدونکي دیوالونو لخوا رامینځته شوي. دا نوې دروازه، چې ځینې یې د ګلوري ګیټ په نوم یادېږي، د متحده ایالاتو اتباعو او نورو لومړیتوبونو لپاره د ټیټ پروفایل ځای و، مګر لوی خلک هلته راټول شوي وو. کله چې خلک ډیر نږدې ودرول شو، سرتیرو په هوا کې ډزې وکړې یا د فولادو په نښه شوي کیبلونه. څو ورځې وړاندې، ګڼه ګوڼه دننه شوې وه، او په ټولنیزو رسنیو کې ویډیوګانو ښودلې چې د صفر عسکر بیرته اړوي، د ژوندیو مهماتو په سر ډزې کوي، بنځې او ماشومان چیغې کوي، یو سړی په خاورو کې ویني.

په هغه ماښام شاوخوا 7، ویک او کویلتی زما په ټکسي کې د اخیستلو لپاره راغلل. سرینا ته د تگ پر مهال مو د وروستیو خبرونو په اړه خبرې وکړې: داسې رپوټونه شته چې داعش په هوايي ډگر د برید پلان درلود. گواښ ریښتینی و، مگر څوک پوهیدل چې دا واقعیا څومره نږدې و؟ په هرصورت، دا له منځه نه ځي. موږ لوکس هوټل ته ورسیدو، چې څو ځله د طالبانو له خوا په نښه شوی و. په ۲۰۱۴ کال کې په یوه برید کې زما ملگری سردار احمد چې یو افغان خبریال و، له خپلې مېرمنې او دوو ماشومانو سره ووژل شو. کله چې دروازه پرانستل شوه څو ږیره لرونکي سړي له کلاشینکوفونو سره ښکاره شول: د هوټل نوي طالبان امنیت. موږ د ایستلو له یوې ډلې سره یو ځای شو، چیرته چې یو طالب زما کڅوړه وپلټله، مخکې له دې چې ما سکینر ته پریږدي.

"ډیر مسخره، هو؟" ما ویک ته وویل کله چې موږ د هوټل د ډرایو له لارې تیریږدلو، نور هم تیریږدلو.

جنگیالي

"دا لیونی دی،" ویک ځواب ورکړ.

په حقیقت کې، سرینا اوس په ښار کې یو له خوندي ځایونو څخه و، د قطر سفارت څخه مننه، کوم چې د تیر کال په پیل کې لیریدول شوی و. د طالبانو د سیاسي دفتر د کوربه توب په اړه د قطر ستراتیژي نتیجه ورکړه؛ دوی به د لویدیځ او اسلامپالو تر منځ یو مهم منځګړی شي، او اوس د طالبانو تر کنټرول لاندې ملکي دروازې له لارې خپل د وتلو کاروانونه پرمخ وړي.

کله چې موږ لوبې ته ننوتلو، موږ ولیدل چې د قطر ځانګړي ځواکونه په تور پولو شرتونو کې تومانیږي وو. دوی نن شپه یو کاروان روان و، او د وتلو په منځ کې ما د بی بی سی پخوانی خبریال بلال سروری ولید چې د استقبال میز ته ولاړ و. موږ منډه کړه.

"څنګه یی؟" ما وپوښتل.

هغه وویل: "نه ډېر ښه او نه ډېر بد نه په منځ کې،" هغه وځنډل. "د پروسس کولو وخت به وي

راشه."

سیارا شاته یو تالار په کرایه نیولی و چېرې چې په راتلونکو څو ساعتونو کې زموږ خپل ایستل شوي کسان راټول شول.

شاوخوا 140 کسان. زه حیران وم چې څومره ماشومان وو. مخې ته ودریدم او معرفي شوم

زه او ویک او کویلتی، تشریح کړه چې موږ به دوی په خوندي توګه هوایی ډګر ته ورسېږو. د انډینو مخونو قطارونو ته په کتلو سره، ما هڅه وکړه چې بیرته په داسې باور سره مسکا وکړم چې ما احساس نه کاوه. که څه هم ما پخپله لیست کې هیڅوک نه و اچولي، مګر دا معلومه شوه چې زه زموږ په لیست کې یو څو کسان پیژنم.

کاروان یو له دوی څخه رامین، هغه شاعر و، چې دوه میاشتني مخکې یې په محفل کې تلاوت کاوه، له یوې ځوانې ښځې سره چې سپین پوستکی او د ګونځو لوړو هډوکو سره ناست وو.

هغه وویل: "دا زما میرمن ده،" هغه زما د ښه راغلاست لپاره ولاړ.

کله چې ما د اوري په پیل کې رامین سره ولیدل، دوی لا دمخه بوخت وو. کله چې کابل سقوط وکړ، دواړو واده وکړ، تر څو یوځای وتښتي، د کور په یوه کوچني مراسمو کې چې په ګرځنده تلیفون کې یې موسیقي غږوله، د طالبانو د ګزمو د تېرېدو په صورت کې یې غږ کم شو.

"ایا تاسو هم د وتلو پلان لرئ؟" رامین وپوښتل.

ما څرګنده کړه چې زه د بسونو سره بیرته راځم، د Vic او Quilty سره.

رامین وویل، "زموږ ملګري ډیر ځوریدلي دي." "مهرباني وکړئ محتاط اوسئ." تیره ورځ، هغه او د هغه میرمن د صفر واحدونو لخوا کنټرول شوي دروازې ته لاړل، چیرته چې خلکو اوبښکې بهونکي ګاز کارولې و او دوی تقریبا تر پښو لاندې شوي وو. هغه بې هوښه کور ته لاړ او هڅه یې وکړه چې ویده شي؛ کله چې هغه پورته شو

پوه شوم چې د فرانسې یو ملګري هغه د دې کاروان په لیست کې شامل کړی و. زه یوه ورځ مخکې د هغه په اړه حیران وم او په ناڅاپي ډول ما هغه ته یو غږیز پیغام پرېښود او د هغه یو شعر مې ولوست. هغه وویل: "پرون، کله چې تاسو ماته پیغام واستاوه، زه په ګڼه ګڼه کې وم." "تاسو

ډیر ښه یې ولولئ."

"مننه. دا یو ښکلی شعر دی" تر زوال دمخه، ما د هغه د کار ژباړلو هیله درلوده، مګر زه یوازې وم.

د مینې یو شعر یادولو ته اړ کړ:

زه به ستا سره پاتې شم لکه د بدن بوی

زه به له تاسو سره پاتې شم لکه نیمه هېره شوې سندره

د ماسپینین په دوه بجو، هغه سکاوت موټر چې موږ مخکې لیږلی و بیرته راپور ورکړ: د نظامي دروازې بهر لاهم ټرافیکي جام وه، مګر د ګلوري دروازې مخې ته سړک روښانه و. ساوارا د C.I.A سره اړیکه درلوده. په هوايي ډګر کې یې اړیکه ونیوله، او لږ وروسته، ما ته د یو چا تلیفون راغی چې ځان یې د اورګون د قوماندان په توګه معرفي کړ، موږ ته یې وویل چې راشئ دا د ماسپینین درې بجې وې کله چې موږ د سرینا له دروازې راووتو. ما د شپې دریم انرژي څښاک وخوړ او سګرټ مې وڅښل. د ښار مرکز وران وو. زه په مخکښ بس کې وم، او زموږ چلوونکي پریکړه وکړه چې د لوی څارنوالۍ د دفتر شاته یو شارټ کټ واخلي، چیرې چې د لاریو د ساتلو لپاره یو لوړ خنډ و. لکه څنګه چې موږ د هغې لاندې تیریدلو، یو کړکی وه، او هغه په بریکونو کې وویشتل. کله چې هغه د شا اړولو هڅه وکړه، د فلزي چټ په احتجاج کې چیغې پیل کړې. هغه موږ د خنډ لاندې ودرو.

شل متره وړاندې، ما یو شنه لیزر ولید چې سړک پاکوي او زموږ په بس کې تیرېږي. درې پېگري لرونکي څېرې، توپکونه یې په لاس کې وو، له سیوري څخه ووتل او زموږ په لور روان شول.

"دا طالبان دي،" زما شاته یو چا په چغې وهلي. نور بسونه زموږ شاوخوا وګرځېدل، چیرته چې خنډ لوړ و، او په چټکۍ سره روان شو. زموږ ډرایور شاته شا وخوځېد، هڅه یې وکړه چې موږ له پښو وغورځوي، خو مشر طالب په یوه جونګره کېناست او خپل سر یې پورته کړ.

لاس مو ودروي. "السلام علیکم،" له کړکۍ مې غږ وکړ، هڅه مې وکړه چې مسکا وکړم.

"تاسو چیرته ځی؟" هغه وپوښتل.

"هوایی ډگر،" ما وویل.

هغه په بس کې دننه د خپلو سامانونو سره د کورنیو څخه ډک و. "مولوي صاحب!" هغه خپل قومندان ته زنگ وواژه. "دوی هوایی ډگر ته ځي." بل مور لیرې کړل.

طالب وویل: "خبردار اوسئ چې ډزې مه کوئ."

کاروان د C.I.A لخوا ساتل شوي دروازي ته نږدې د ترافیک سره ټکر وکړ. او افغان صفر واحدونه.

مور د خنډ لاندې څخه ووتل، یو موټ مو واخیست او بله کوڅه مو ونيوله، چیرې چې مور د نورو دریو بسونو سره وصل شو، او د هوایی ډگر سړک ته په چټکۍ سره روان شو. نور پوستې نشته. ډیر ژر مور د گالري گیت څخه د گاز سټیشن نیون څراغونه ولیدل. زه د محرک خوشحاله سرتیرو او بهر د خلکو په اړه اندیمنن وم. ما گروپ ته متن واستاوه ترڅو دوی ته د کړکۍ بندولو یادونه وکړم.

"مور نږدې یو، ورو شو."

سړک روښانه و، خو د سړک په اوږدو کې لا هم په سلگونو خلک ولاړ وو. د دوږو ورپڅونه پورته شول لکه څنګه چې مور نږدې شو. د دروازي څخه د سیلاب څراغونه د کنسرتینا تار سیوري د مرک له لارې راوتلي. د صفر یو سرتیری مخې ته راغی او خپل ټوپک یې زما په بس کې برابر کړ.

"له دې ځایه لاړ شه!" هغه پیغې کړې. "لاړ شه!"

"مور د سیاره کاروان یو!" ما بیرته پیغه کړه. له کړکۍ څخه راوتلم، ما هغه نومونه یاد کړل چې مور ته د C.I.A لخوا ورکړل شوي وو.

د دوی په اوږدولو، سرتیری خپل بیرل وغورځاوه، او مور ته یې اشاره وکړه چې انتظار وکړو. څو دقیقې وروسته یو بل راغی او زما پاسپورټ یې واخیست. دوی مور د سړک څخه لرې کولو ته اړ کړل. بیا ما ولیدل ډیر لرونکي څېره د دروازي څخه راوتلي، د هغه عضلاتي خوسکي د هغه د شارتونو لاندې ښکاري - دا یو غیر معمولي نظر دی ځکه چې افغانان په عامه توګه شارتونه نه اغوندي. هغه په ما باندې یو فلش رڼا واچوله، بیا زما په پاسپورټ.

"سلام تاسو څنګه یاست؟" هغه په انګلیسي کې وویل. هغه وپوښتل چې مور له کوم ځای څخه راغلي یو او څوک مسافر وو.

"دا ټول ملکي وګړي دي،" ما وویل.

"ښه، تاسو سمې دروازي ته راغلی،" هغه وویل، او خندا یې وکړه.

هغه یو امریکایی آپریټر و، ډیری احتمال د C.I.A د نیمه نظامي څانګې سره. هغه څرګنده کړه چې مور به بسونه په یو وخت کې یوځل ښکته کړو، ترڅو مسافرین د تلاشی لپاره په پښو ولاړ شي. بیا به مور بیا بل اړخ ته پورته کړو، او هوایی ډگر ته لاړ شو.

زه څنګ ته ودریدم او د مسافرینو په څیر یې گورم، ډیری لا تر اوسه ډار شوي، وتښتیدل او دننه لاړم. سره

اوس زما شاته د سيلاب خراغونه، د صفر عسکر په دورو کې سترې ښکاري، د يو پاتې شونو يو وخت پياوړی پوځ، اوس وروستی، سخته دنده ترسره کوي. کله نا کله به د ډزو غبرونه اورېدل کېدل:

د گڼې گوني په وړاندې نور خبرتيا ډزې. د دروازي سره په پلاستيکي څوکۍ کې يو لوی سړی ناست و لوڅي برېښونه هغه خپل تليفون ته ښکته کتل، يو غريز پيغام يې واورېد.

هغه آشنا ښکارېده. ما وپوښتل چې ايا هغه د اورگون قوماندان دی؟

هغه خپله سترې سترگې زما خوا ته واړولې. "هو"، هغه وويل.

ما وويل: "ما تاسو د فيسبوک له عکسونو څخه پېژني." نو دا هغه سړی و چې د پولې د خاورې عذاب و.

هغه په خندا وخنډل. "مننه."

د دروازي له لارې د ټولو څلورو بسونو رسيدو نيم ساعت وخت واخيست. لکه څنگه چې وروستي مسافرين معاینه شوي، زه هغه ځای ته لارم چېرې چې ویک انتظار کاوه. نږدې څلور بجې وې او د سهار د لمانځه اذان وشو. زموږ په شاوخوا کې د کثافتاتو څخه د ورېښمو سپيو غږ راپورته شو.

دوهم آپريټر موږ په خپله لارې کې رهبري کړل کله چې موږ د کانکريټي لارو څخه تيريدلو، د يو چاوديدونکي زغره لرونکي موټر څخه تير شو، د يوې داخلي دروازي له لارې چې د متحده ايالاتو د اردو سرتيرو لخوا اداره کيده، تر هغه چې موږ بالاخره د ټرامیک څنډې ته ورسيدو. زموږ په وړاندې يو پراخه پينوراما خلاص شو: د لرې الوتکو خراغونه، لکهپه خلاص سمندر کې کښتۍ، او په مخکينۍ برخه کې، د C-17s او C-130s الوتونکي هوايي چوکاټونه، د دوی ريمپونه، په کښتۍ کې د کډوالو ليکې، سويل ته ليرې، موږ ملکي ترمينل ليدلی شو. د جټ انجنونو غږ کانه کوونکی و.

زموږ بسونه د C.I.A. ترک پوځي ترمينل ته ورساوه، چېرته چې د متحده ايالاتو سمندري ځواکونه په هر ځای کې وو؛ ځينې د الوتنې په کرښه کې ولاړ ساتونکي، نور د کټ سره ټکر شوي، د خپلو بکسونو په وړاندې ویده شوي. هلته د ناټو د نورو هيوادونو عسکر هم وو، د خپلو اتباعو او محلي کارکوونکو د ايستلو لپاره استول شوي وو. افغانان په گروپونو کې سره ناست وو، هرچيرې چې د کثافتاتو، تشو اوبو بوتلونو او راشنونو په منځ کې د آرام کولو لپاره خلاص ځای ومومي.

اوس موږ بايد خپل ويستل شوي کسان د دوی الوتکې ته يوسو، ترڅو کور ته لاړ شو. ما ته ويل شوي وو چې د سيارا چارټر الوتنه لا دمخه په ټرامیک کې وه. بسونه له ترمينل څخه څو سوه متره لرې د افغان هوايي ځواک C-130 معلوليت لرونکي الوتکې څنگ ته ودرېدل. چلوونکۍ، د بيسبال ټي شرت کې يو ځړيدلی سړی له خپلې لارې څخه ښکته شو او ما ته راغی.

هغه وويل: "زه به دا خلک له بس څخه ونه باسم." هغه زموږ شاوخوا پوځي الوتکو ته وکتل. "ملکي منشور... زه ملکي منشور نه وينم." لکه څنگه چې موږ د ترمينل په لور روان شو، هغه څرگنده کړه چې سمندري ځواکونه ځينې خلک وهي

مناسب اسناد نه درلودل؛ موږ نه غوښتل چې د سيارا گروپ له نورو سره گډ شي.

هغه وویل: "دا مهال په دې اډه کې شاوخوا 20,000 کسان شتون لري، الوتنو ته انتظار باسي."

په ترمینل کې، د سمندري ځواکونو مشر، یو بې رحمه ډگروال، هوښیار و، خو ویی ویل چې نه پوهیږو چې زموږ پله به چیرته واچوي. موږ د C.I.A مسئولیت درلود؛ چلونکي وړاندیز وکړ چې هغه او زه د دوی د انګرځ څخه د شیانو د معلومولو لپاره موټر چلوم، نو زه د هغه زغره لرونکي پکې اې ته لارم.

سهار په تورمیک کې مات شو. هغه د ستړیا سره سترګې پټې کړې ځکه چې هغه څرګنده کړه چې هغه څو ورځې مخکې راغلی و، د یوې ډلې یوه برخه د ویستلو سره د مرستې لپاره ورغله. هغه وویل: "هرڅوک فکر کاوه چې دا به ډیر دوام وکړي." "موږ پوهیږو چې دا به سقوط وکړي، مګر موږ په میاشتو فکر کاوه."

"ایا تاسو مخکې دلته یاست؟" ما وپوښتل.

"دوه ګونی وختونه، سړی، تاسو حساب له لاسه ورکوی."

هغه وویل C.I.A. په ټول هیواد کې یې خلک ایستل: امریکایي اتباع او مهمې شتمنۍ، اکثراً د طالبانو تر واک لاندې سیمو ته د تماس او تګ ماموریتونو له لارې. د C.I.A. ویاندې وروسته ماته وویل، "C.I.A. د امریکا له نورو حکومتي ادارو سره په ګډه کار کړی چې د زرګونو امریکایي اتباعو، د سفارت د محلي کارکوونکو او زیانمنونکو افغانانو په ایستلو کې په مختلفو لارو مرسته وکړي."

موږ د څو هنګرونو سره یوې سیمې ته ورسیدو چې C.I.A. نیولی وو. دوه C-17 الوتکې په ریمپ کې بار شوي، د هر یو تر شا د نارینه، ښځو او ماشومانو اوږده لیکه، کڅوړې او بڼډلونه. د زیرو واحدونو ته اجازه ورکړل شوې وه چې د خپلې کورنۍ نږدې غړي راولي، او آپریټر ویل چې د افغان کورنیو لوی اندازې ته په پام سره، دا به زرګونو ته اضافه کړي. هر C-17 کولی شي 400 کسان لیرېدوي، او یو یې باید په هرو دوو ساعتونو کې بهر ته ووځي. دوی لا دمخه شاته وو.

د سیارا ټیم په پای کې ماته د دوی د چارټر الوتکې د پای شمیره رالېږلې وه، نو موږ پریکړه وکړه چې د هوایی ډګر ملکي اړخ ته لاړ شو او وګورو چې موږ یې موندلی شو.

موږ د خځاستي د لویدیځې غاړې شاوخوا وګرځید. آپریټر ودرېد او مخکې له دې چې موږ تیر شو د جټ الوتکو دواړو لورو ته یې وکتل. هغه وویل: "زه نه پوهیږم چې په دغو ودانیو کې څوک دي." هوایی ډګر ګډوډ و. طالبان باید د ملکي ترمینل په بهر کې پاتې شي، خو احاطه د اندېښنې وړ وه.

هغه وویل، «دلته د کام ایر الوتنه ده.

د نارنجي لیوري سره یوه جټ الوتکه په ترامیک کې ولاړه وه. موږ نږدې شو او د لکۍ شمیره مو ولوستله؛ دا سمه الوتکه وه، مګر داسې نه ښکاري چې دا به ډیر ژر الوتنه وکړي.

زما تلیفون یو ځل بیا غږ شو، او ما په سیارا کې د خپل ملګري پیغام په لور غږ ولوست: "ای ما یوازي خبرې وکړې.

د الوتکې خلک، او دا منشور له خوندي څخه لرې دی. ښایي ورځې وي."

موږ په لارې کې شاوخوا چکر ووهلو.

"هو،" هغه په پای کې وویل. مور بیرته د C.I.A. ریمپ، چیرې چې C-17s لاهم بار شوي. د هنګرونو دننه، ما د بسترونو او کثافاتو ډله لیدلې وه. هغه وویل: "دا یو بشري ناورین دی." هغه د نورو افغان ځواکونو په څېر د صفري قطعي د جگړې د پرېښودو په اړه ترڅه ښکارېده.

هغه د خپل شفت څخه راوتلی و، نو هغه ما خپل یو همکار ته، یو بل بربره لرونکي چلونکي ته وسپارل، چا چې ما په یوه هنګر کې غورځولی و، ترڅو د سیارا د ایستلو سره د څه کولو په اړه د پورته لارښوونو انتظار وکړم. درې ځوان سمندري ځواکونه د لپټاپ مخې ته په یوه فولډ میز کې ناست وو، د صفر سرتیرو او د هغوی کورنۍ یې ثبت کړې. او د هغوی کورنۍ.

اصلي کیسه لوستلو ته دوام ورکړئ

ما خپل ځان ته یو څه قهوه واچوله او کېناستم، دا صحنه مې لیده. د هوايي ډگر د پوځي اړخ سره توپیر، چیرته چې هر ځای سمندري ځواکونه شتون درلود، ښکاره کوي. دلته، شاوخوا یو درجن C.I.A. نیمه پوځي افسرانو په زرګونو ځایي خلک سمبالول، ډیری یې وسله وال مګر اطاعت کونکي وو. د دوی وفادارۍ امریکا ته د تیریدو سره انعام ورکړل شو. او د یوازیني افغان ځواکونو په توګه چې د احاطې یوه برخه یې کنټرولوله، دوی د دې وړتیا درلوده چې خپل خلک دننه راولي. زه حیران وم چې دا کسان چې د القاعدې او داعش سره د پولو په اوږدو کې په ناوړه جګړه بوخت وو، څنګه به په متحده ایالاتو کې ژوند سره سمون ومومي.

آپرېټر له پینکېکونو او ساسیج څخه ډک کلیم شیل سره راستون شو، کوم چې ما په منځني سره ښکته کړ. مور په دې بحث وکړ چې د ساورا کاروان سره څه وکړو؛ تر ټولو ښه حل دا و چې دوی د سمندري ځواکونو سره پریږدي. مور بیرته بسونو ته لاړو او د ننوتو شاوخوا ته رابښکته شو، چیرته چې هرڅوک د خپلو کڅوړو سره ښکته شول. مور لا هم د دوی لپاره یو ځای موندلو ته اړتیا درلوده، د اوږد انتظار لپاره؛ ما یو سمندري بریدګر ولید، او وضعیت یې تشریح کړ، لکه څنګه چې مور څو ساعته مخکې د هغه ډګروال ته درلوده. هغه یو ځوان سړی و چې سور ویښتان او په زړه پورې غږ یې درلود.

"هو، هلته څنګه؟" هغه وویل، د ترمینل تر څنګ د بهر د انتظار کوچنۍ ساحې ته اشاره وکړه. هغه خپل یو څو سمندري ځواکونه ونيول، او په څو دقیقو کې دوی یو څو نور چې شاوخوا ځړول شوي وو ایستل ترڅو د ساورا د ټولو 140 ایستلو لپاره ځای پیدا کړي.

مور الوداع وویل او دوی ته یې د بریا هیله وکړه، او بیا ویک، کویلتې او زه بیرته په بسونو کې سپاره شو.

بېرته ښار ته. لمر روښانه و، او خلکو لا دمخه راټولول پیل کړي وو - یو څو د ننوتلو لپاره کاغذونه او ډیری یې پرته له دې

لکه څنګه چې د اګست میاشت پای ته ورسیده او د ایستلو لپاره د امریکا لخوا ټاکل شوی ضرب الاجل نږدې شو، په هوايي ډګر کې تاوتریخوالی نور هم ډیر شو. ساورا له مور څخه وغوښتل چې دوه ورځې وروسته د بل کاروان مشري وکړو، دا ځل د پنځو بسونو سره. مور دا د سهار په لومړیو ساعتونو کې ګلوري ګیت ته ورساوه، مګر دا ځل د ساورا اړیکه له C.I.A. ناکام په وظیفه کې آپرېټر،

يو چې موږ مخکې ليدلی و، موږ ته يې اجازه نه ورکوله. بهر په بسونو کې ناست، ما وليدل چې يو لوی کاروان د نږدې ايگل ادې څخه راځي، کوم چې C.I.A. چاودلو ته تيار وو.

د اورگون قوماندان تللی و، يو بهرنی عسکر وويل. هغه يو څه لوړ بنکاریده؛ د هغه شاگردان ډير وو. هغه وخنډل او لاس يې وخوځاوه. "هغه وتښتېد." په سيارا کې زموږ ملگرو هڅه وکړه چې د متحده ايالاتو له حکومت سره خپلې اړيکې ټينگې کړي، موږ د ورځې په رڼا کې مختلفو دروازو ته وليږو او د خلکو گڼه گڼه زياته شوه. زموږ يو بس مات شو؛ يوه ډله هڅه وکړه چې دننه مات شي. موږ د طالبانو تر کنترول لاندې دروازې کې وروستۍ هڅه وکړه، خو کله چې له هغوی سره د خبرو لپاره بنسټه شوم، يوه جنگيالي زما په سر ټکونه پيل کړل. په پای کې، موږ خوشحاله يو چې هرڅوک بيرته سرينا ژوندی ته راوړو.

د اگست په ۲۶، د داعش يوه ځان وژونکي د ايبي په دروازه کې د سمندري ځواکونو د گڼې گونې له لارې ځان والوزاوه او خپل واسکت يې وچاوديد، چې له امله يې ۱۳ امريکايي سرتيري ووژل شول. جيم او زه سايت ته لاړو او بيا بيرني روغتون ته، چيرته چې دوی په سترچرونو کې جسدونه راوړي. نږدې ۲۰۰ کسان ووژل شول؛ داسې بريښي چې د يو واحد بمبار لپاره ډير شمير دي. ځينې بنايي د فاضله اوبو په کنډې کې تر پښو لاندې شوي يا ډوب شوي وي؛ د څو عيني شاهدانو په وينا چې ما ورسره خبرې وکړې، سمندري ځواکونو، چې بايد د بل بريدگر څخه ويره ولري، هم په هغو کسانو ډزې وکړې چې ويريدلي وو او هڅه يې کوله چې ديوالونو ته ورننوځي. په يوه دولتي روغتون کې يوه ډاکټر ويلې، چې ډېری ټپيان يې د گوليو ټپونه ليدلي دي. (يو وياند وويل چې هيڅ داسې شواهد شتون نلري چې سمندري ځواکونو د ويستلو پرمهال څوک په ډزو وژلي وي.)

درې ورځې وروسته، متحده ايالاتو په بنار کې دننه د بي پيلوټه الوتکې بريد وکړ چې د هغه څه په اړه يې وويل چې د داعش يو بل ترهگر و. د متحده ايالاتو لوړپوړي جنرال خلکو ته وويل چې دا يو "صالح بريد" و. موږ بل سهار کور ته لاړو، هلته په يوه انگر کې چې د سوزېدونکي سيدان او د غوښې ټوټې پرته وې، يوه کورنۍ او گاونډيان يې په قهر او غم کې ژړل. د بي پيلوټه الوتکې په اور کې 10 بي گناه خلک وژل شوي، چې اوه يې ماشومان وو، لکه څنگه چې پوځ به وروسته اعتراف وکړي. دا وروستۍ پيژندل شوی توغندی و چې په هغه څه کې وويشتل شو چې دوی يو وخت ښه جگړه بلله

د شپې راتگ د هوايي ترافیک شدت راوستی؛ زه به په بستر کې پروت وم او الوتکو ته به غوږ کينم، هڅه کوم چې د C-17s او جنگي جټ الوتکو غږ، د رپير ډرونونو غږ، د C-130 پروپيلرونو غږ توپير وکړي کله چې دا د تارمیک څخه پورته کيږي. د اگست ۳۰مه شپه تر ټولو مصروفه وه چې تر اوسه مو اوريدلې وه، او بيا د نيمې شپې څخه لږ مخکې، دا له منځه ولاړه. جيم او زه انگر ته لاړو او په خاموشۍ کې حيران شوم. بيا مو د توپونو ويشتل شوي ډزې واورېدې، ورپسې نورې ډزې وشوې، تر دې چې داسې غږېدل چې موږ د ټوپک د سختې جگړې په مرکز کې يو. په بنار کې هر طالب په هوا کې ډزې کولې، د وروستي امريکايي سرتيري د وتلو جشن يې لمانځلی و. زموږ له کړکۍ څخه، موږ کولی شو د بنار په اوږدو کې د سور ترسر اور وژونکي اور وژونکي وگورو. بل سهار طالبانو په هوايي ډگر کې خبري ناسته وکړه. په دروازه کې د دوی سرتيرو موږ ته اجازه ورکړه؛ جيم او زه د اوږدې لارې څخه بنسټه روان وو، د پيټل کارتوسونه تر پښو لاندې پراته وو. د سوټ کيسونو ډنډونه، د دوی محتويات په انبارونو کې خالي شوي، په مينځنۍ برخه کې ککړ شوي. د ترمينل د پارکينگ ځای د پريښودو شويو موټرو يوه ټوټه وه، عادي موټرونه، د ملگرو ملتونو څلور-څلور زغره لرونکي SUVs، ځينې يې خواوو ته غورځيدلي يا د خنډونو په توگه پارک شوي پوزې وې. يو جی جی ايم، د سپرک غاړې بندول، د هغې کړکۍ تختې کړې وې. د ټوپک په واسطه خلاص شو. دلته

د طالبانو ساتونکي د تيرې شپې له محفل څخه وینښ شوي وو. د دوی سره یو لوی سپی و، شاید یو له ډیرو څخه د وتلو په وخت کې پاتې وي؛ ترمینل له ماتو شیشو ډک و، فرنیچر یې ړنگ شو، د اوبو د بوتلونو تختې او M.R.Es شاوخوا پراته وو. دا د طوفان وچاړ شوي، پرینودل شوي ساحل په څیر و.

مراسم پوځي لوري ته روان وو، نو طالبانو موږ ته د یوې لارې په بستره کې چې د صفري قطعي اړوند وه، سپاره کړه، ماشوم په بې احتیاطۍ سره د ترمک په لور روان شو. چیرې چې چارواکو د C-130 معلولیت لرونکي لیست مخې ته د بریا وینا کوله. د دوی ځانګړي ځواکونه په لیکه کې و، هیلېټ او یونیفورم یې اغوستی و. ناڅاپه، موږ د ټکان غږ واورېد، او ما مخ وګرځاوه چې دوه رینجرونه د ځغاستې په اوږدو کې ټکر کوي، یو یې د غورځیدو دمخه په هوا کې پورته او په لوړه کچه وغورځاوه. مراسم روان وو.

وروسته، جیم او زه بیرته د دروازي له لارې بهر ته روان شو. او هغه څلورلارې ته ودرېد چرته چې ترافیک په نورمال ډول روان وو. د لیدونکو د یوې کوچنۍ ډلې سربیره، ګڼه ګوڼه روانه وه. منتر مات شو.

"په دننه کې بهرنيان نشته؟" د کوڅې یو ماشوم وپوښتل. هغه په تار کې د خوشبویي کڅوړه درلوده.

"نه،" ما وویل. "دوی تللي دي."

څلورمه برخه

امارت

د پلازمېنې له سقوط وروسته، زموږ له كوره بهر په پوسته كې د طالبانو د ليدلو عادت شو. په دې ورستيو ورځو كې په كابل كې د هغوی كم شمير له ولايتونو څخه د جنگياليو له خوا تقويه شول، د اوږده ويشتانو او ږيرو په درلودلو سره به يې په پلازمېنه كې د نيول كيدو په اړه ډير څه ويل. ځوانان، له دندې لرې طالبان شاوخوا گرځي، خپلې وسلې يې په لاس كې نيولې او روښانه څراغونو او ښايسته پلورنځيو ته يې كتل، په داسې حال كې چې د ښار اوسيدونكي په ويره سره گوري. كه څه هم د طالبانو رتبې او دوسيې ته امر شوی و چې اوسيدونكي ونه ځوروي، د كابل نارينه جينس د عنعنوي جامو په بدل كې بدلوي، په داسې حال كې چې ميرمنو پټې جامې اغوستي، كه چيرې دوی بهر ته لاړ شي. د خپلو مشرانو او امنيتي ځواكونو لخوا پريښودل شوي، د پلازمېنې اوسيدونكي انتظار باسي چې د اسلامي امارت تر واک لاندې به څه پېښيږي.

د اگست په ۱۷مه، د كابل له نيولو يوازې دوه ورځې وروسته، طالبانو خپل لومړنی خبري كنفرانس جوړ كړ. جيم او زه د حكومت د رسنيو مركز ته ښكته شو، چې د پخواني گرین زون دننه موقعيت لري، چيرته چې موږ د محلي خبريالانو يوه ليكه وليدله چې بهر ته انتظار باسي، د دوی گڼل شوي جامې د جامو لپاره تجارت شوي. دننه، موږ د مرمر د زينو په څنگ كې د يوې ماڼۍ مخې ته ناست وو، د طالبانو د اوږدې مودې وياند ذبيح الله مجاهد ته انتظار وو، چې غږ يې موږ پوهيده، خو مخ مو نه و ليدلی. له يوې شيبې وروسته مجاهد او ملگري يې له پراوه ووتل. هغه د مايكروفون مخې ته خپله څوكۍ كېښوده. يو كوچنی، ښه خبرې كوونکی سړی، هغه د ختيځ افغانستان څخه په قومي بڼه كې پگړۍ اغوستې وه. هغه اعلان وكړ چې طالبان به د عفوي، عمومي بڅښنې په اړه خپله ژمنه وساتي. هغه وويل: "موږ ټول هغه كسان بڅښلي دي چې زموږ په وړاندې يې جگړه كړې وه." «اسلامي امارت نه كوي

له هر چا سره دښمني لري. جگړه پای ته رسېدلې او موږ غواړو چې په سوله كې ژوند وكړو.» د هغه غورځنگ لپاره چې په خپل بري باور لري، او كورني او نړيوال ملاتړ ته اړتيا لري، دا اعلان معنی لري. او د سختو توقعاتو سره سره، كابل د پام وړ لږ وینې سره سقوط وكړ. هيڅ قتل عام يا لاريونونه نه وو شوي، او تر دې دمه يو څو لوړ پوړي سياستوال چې نه وي ايستل شوي لكه د كرزي په څير په سوله كې پاتې شوي. ايوبي، يو له قوماندانانو څخه چې ماڼۍ يې نيولې وه، ماته وويل: "تاسو فكر كاوه چې طالبان به ټول ووژني او ووژني، خو داسې ونه شول." هغه وويل، افغانان له جگړې ستړي شوي او امارت غواړي د وژنو او غچ اخيستني هغه لړۍ ودروي چې له څلورو لسيزو راهيسې روانه وه.

خو كه رهبري صادق هم وای، نو آیا خپل جنگيالي كنترولولای شو؟ ما د ملا سنگين په نوم يو ځوان قوماندان وليد چې د ښار د ډيرو طالبانو په څير له سقوط وروسته له يوه گاونډي ولايت څخه دلته راغی. سنگين د وردگو د جنگی دره څخه و او راته يې وويل چې هغه د هغو څو تنو ژونديو كسانو

څخه یو دی چې په ۲۰۱۱ کال کې هلته د سمندري ځواکونو یوه چورلکه وه. د استخباراتو په کمیسیون کې د څو درجن کسانو ډله. په پلازمینه کې رستورانونه او نور کاروبارونه بیا پرانستل پیل شوي وو، او موږ په هماغه ځای کې د غرمې ډوډۍ وخوره چېرې چې زه د ترجمانانو سره د ښار د سقوط په ورځ تللی وم. کارکونکي حیران شول چې ما د طالب قومندان او د هغه د کلاشینکوف تومانیچ چلوونکي سره ولیدل. سنگین او زه د یو بل تر څنګ ناست وو، په خدا به مو چې دا ډول ناسته پاسته څومره رښتیا وه. زه لومړنی غیر مسلمان وم چې کله به یې ورسره ډوډۍ شریکه کړه، هغه راته وویل؛ هغه د بهرنیانو د پرغلګر په توګه فکر کولو عادت و. هغه وویل: "مګر تاسو زموږ په هیواد کې میلمه یاست."

په دې ډول کې، لکه څنګه چې د بریا احتمال ریښتیني ښکاري، مشرتابه ټینګار کړی و چې د تسلیم شویو کسانو ژوند او ملکیت خوندي کړي. د جولای په میاشت کې د لوی اختر د لمانځنې پر مهال امیر هبت الله اخنډزاده په وایس اپ کې یو پیغام خپور کړی و چې پکې ویل شوي وو چې د طالبانو له بریا وروسته به عمومي بڅښنه ورکړل شي، لکه څنګه چې پیغمبر محمد صلی الله علیه وسلم ۱۴ پېړۍ وړاندې د مکې له نیولو وروسته کړې وه. سنگین وویل چې په دې کې حتی د صفر قطعي، د هغه وژونکي دښمنان هم شامل دي، چې لاهم په هوایي ډګر کې د پرمختګ په حال کې دي.

د دوی له خوا پر موږ ډېر ظلم وشو، خو موږ به یې وبڅښو، ځکه کله چې امیر امر وکړي، باید اطاعت یې وکړو." د کندهار یو دیني عالم هبت الله لا تر اوسه په عام محضر کې راڅرګند شوی نه و او سنگین او د هغه کسان د هیواد د نورو برخو په څیر په دې انتظار وو چې طالبان به څه ډول حکومت جوړ کړي، هغه په یوه خبره ډاډه وو: هغه راته وویل: "زموږ اساسي قانون قرآن او اسلام دی." کله چې زه د رنگینه کور ته ننوتم، هلته هیڅ ساتونکي نه وو، او د حکومت لخوا ورکړل شوې زغره وال SUV د موټر له لارې روان وو. طالبانو هغه نیولې وه، ډاډ یې ورکړی و چې خوندي به وي، خو هغې د وتلو لپاره چمتووالی نیولی و؛ د اګست تر ۳۱مې د ځواکونو د وتلو مهالوېش ته یوازې یوه اوونۍ پاتې وه، هغې او عبدالله پرېکړه کړې وه چې له سیمې ووځي. زارا واخله او بهر لاړ شه.

یوه ورځ وړاندې رنگینه په وزارت کې د طالبانو د پوهنې د کمیسیون له غړو سره یوې غونډې ته بلل شوې وه. د جمهوریت له ښوونځي تړل شوي وو، خو رنگینه په دې فکر کې وه چې ایا له هغې به وغواړي چې په موقتي توګه د عامې روغتیا د وزیر وحید مجروح په څیر پاتې شي او د روغتونونو د تاوتریخوالي په دوام کې مرسته وکړي. هوایي ډګر رنگینه له خپل مرستیال سره راغله چې څو سپین بریږي په پکړۍ کې ناست وود هغې په دفتر کې. دوی رسمی خو شایسته وو. یوه یې د کندهار د یوه کلي د پلار تر څنګ وه. دوی په ګډه د وزارت له لوړ پوړو کارکوونکو سره د خبرو لپاره لاړل. د دوی د بریا لپاره د خدای له شکر کولو وروسته، د طالبانو یوه چارواکي د نوي نصاب په مرکز کې د اسلام د ځای په ځای کولو په اړه وینا وکړه - اوس د دوی بنسټپاله لید به د افغان ماشومانو راتلونکي نسل جوړ کړي.

وروسته چارواکو په دفتر کې د هغې خټکي ته خدمت وکړ. هغې غوښتل پوه شي چې آیا نجونې به د ۱۹۹۰ کلونو په څیر د لوړو زده کړو څخه منع شي. طالبانو هغې ته ډاډ ورکړ چې تر شپږم ټولګي به د زده کړو اجازه ورکوي، خو وروسته له دې چې د نارینه او ښځو د ساتلو لپاره یو سیستم جوړ شي.

جلا، د مذهبي قانون سره سم.

رنگینې راته وویل: "زه نه پوهېږم چې د دوی د شریعت تعریف شل کاله پخوا بدل شوی او که دا هماغه شریعت دی - دا لویه پوښتنه ده." "شریعت داسې کتاب نه دی، چې پورته یې کړئ او ووايئ، دلته شریعت دی." دا د 1400 کلونو تاریخ، قوانین او مقررات دي، او دا د تفسیر لپاره خلاص دی.

چارواکو هغې ته وویل چې هغه نور په وزارت کې دنده نه لري، خو له هغې یې وغوښتل چې په افغانستان کې پاتې شي. دوی وړاندیز وکړ چې هغه کولی شي له رسنیو سره په خبرو کې د دوی سره مرسته وکړي او نړۍ ته ووايي چې دوی هغه شیطانونه دي چې دوی ورته جوړ شوي. رنگینه په غوسه شوه. هغې وویل: "هغوی یوازې زه د خپلې ښځینې ویندې په توګه غواړي." د یوې پخوانۍ وزیرې او د امریکا د اتباعو په توګه، رنگینې د وتلو لپاره لومړیتوب درلود. لکه څنګه چې موږ خبرې کولې، د هغې تلیفون زنگ راغی، او هغې یې ځواب ورکړ. دا یوه سمندري وه، چې د قطر له پوځي اډې څخه یې زنگ وواژه. "که موږ له تاسو سره مرسته وکړو، ایا تاسو چمتو یاست چې موږ سره کار وکړئ ترڅو په HKIA کې د دروازي څخه تیر شئ او په الوتکه کې کښینی؟"

بله ورځ، د هغې مرستیال، عطاالله واحدیار دوی په یوه لارې کې د جلال دروازي ته بوتلل، زارا د هغې تر څنګ خاموشه ناسته وه او عبدالله په شا سیت کې. رنگینه د وتلو له امله په ګناه اخته شوه؛ ښايي که هغه پاتې شي، طالبان به د هغې غوږ نیولو ته چمتو وي. واحدیار ډاډه وه چې هغه سمه پریکړه کوي. هغه وروسته ماته وویل: "هغوی به یې کارولي وي." "تاسو د ټوپک په زور طالب ته نه شئ ویلای."

د هوايي ډګر په لور د تېز موټر په شا کې، رنگینه په ژړا شوه ځکه چې هغې ته د یو بل سفر یادونه وشوه چې له 30 څخه زیات کاله دمخه یې د یو ډارونکي ماشوم په توګه اخیستی و. په نیمه شپه کې، پلار یې کورنۍ نیولې وه او د کمونستانو په څیر په لارې کې وتښتیدل، او دوی به کډوال شول. خو اوس په شاته څوکی کې کوچنۍ نجلۍ خپله لور وه او د خپل پلار په ځای کې ناسته وه. او غلام حیدر مړ، وژل شوی، د ورک شوي جمهوریت او هغه هیواد لپاره شهید و چې هغه یې شاته پریښی و.

د ویستلو له پای ته رسیدو څو ورځې وروسته د اتصال روز له دفتر څخه تېرېدم او حیران شوم چې ذکی لا هم هلته دی. څو اونۍ دمخه، هغه ماته وویل چې هغه او د هغه کارمندانو پریکړه کړې چې پریږدي پداسې حال کې چې دوی لاهم د وتلو چانس لري. مګر دوی ونه توانیدل چې په هوايي ډګر کې د خلکو له لارې تیر شي. ذکی ته زموږ د سیارې په کاروان کې د ځای ورکولو وړاندیز شوی و، خو هغه نه غوښتل چې له خپلو همکارانو پرته لاړ شي. قطریان چې د طالبانو سره یې د هوايي ډګر د بیا پرانستلو په برخه کې مرسته کوله، لا هم ځینې ویستل شوي وو، نو ذکی هیله مند و چې په راتلونکو ورځو کې به د یوې ډلې په توګه ووځي. د ذکی یو څو خبریالان د دفتر په شاوخوا کې ناست وو، خپه ښکارېدل. دوی راته وویل چې دوی تر اوسه راپور نه دی ورکړی؛ دوی په کوڅه کې له طالبانو څخه وېرېدل. ما هڅه وکړه چې دوی ته د دې په یادولو سره ډاډ ورکړم چې څنګه مجاهد، ویاند ماته د اجازې یو لیک راکړی و، او دا چې زه توانیدلی وم چې خپل کار ته دوام ورکړم، حتی د طالب چارواکو سره مرکه.

دوه ورځې وروسته، ما د ذکي پیغام تر لاسه کړ چې د هغې ځینې کارمندان د پولیسو د مرکز بهر د بنځو د حقونو فعالانو لخوا د لاریون پوښښ لپاره نیول شوي دي. زه په منډه ورغلم، مگر کله چې زه د هغه دفتر ته ورسیدم، دوی لا دمخه خوشې شوي وو. دوه تنه دومره سخت ووهل شول چې د ذکي کشر ورور تقی په ګډون روغتون ته یوړل شول. زه ورغلم او عصبي کارکونکي یې وهڅول چې ما ته دننه شي. دوه خبریالان یوازې د ایکس رې ډیپارټمنټ څخه ایستل شوي وو.

"سلام، ماتیو،" نعمت نقدي له خپل ګرني څخه په چغې وهلې. ما د هغه د مخ په پټولو سره د ګوز په لور وکتل او پوه شوم، د ګناه په چاقو سره، هغه یو له هغو ځوانو ژورنالیستانو څخه و چې ما یې د وتلو او کار کولو سپارښتنه کوله. هغه او تقی، چې له طالبانو څخه یې اجازه نه وه اخیستې، په مظاهره کې ونیول شول، یوې کوتې ته یوړل شول او په وهلو ووهل شول. نعمت دومره سخت وځپل شو چې په بني سترګه کې یې یو څه لید له لاسه ورکړ.

طالب چارواکو وروسته له دې د پېښې له امله بېننه وغوښته، خو د جنګیالیو پر وړاندې یې کوم اقدام ونه کړ. چې اوس د پولیسو په توګه کار کوي. د طالبانو په وینا له اجازې پرته د خلکو لاریونونه غیر قانوني دي او اوسني اضطرابي حالت ته په کتو اجازه نه ورکوي. د دې ډول لاریونونو پوښل هم غیر قانوني و. که څه هم طالبانو ادعا کړې وه چې د بیان د آزادۍ اجازه به "د اسلام په حدودو کې وي"، دوی هیڅکله د لیبرالیزم لپاره هیڅ پلمه نه ده کړې. کله چې زه له مجاهد سره مرکې ته ناست وم، هغه راته وویل چې ډیموکراسي او اسلام سره نه جوړېږي. په پخوانیو کې خلک حاکم وو، خو په وروستیو کې خدای او قرآن حاکم وو. په داسې یوه نړۍ کې چې حتی دیکتاتورانو هم ډیموکراسۍ ته چوپټیا ورکړې وه، طالبانو د مذهبي ډیموکراسۍ لپاره د پام وړ روانه لید وړاندې کړ.

او بیا هم، د ملا برادر په څیر، په دوحه کې د خبرو اترو مشر، مجاهد ته په طالبانو کې د نسبتاً معتدل تمایل په توګه لیدل کیده، هغه څوک چې د نړۍ سره د عملي ښکېلتیا پلوي کوي. د غني د تېښتې له امله د شوې هوکړې له مخې د "ټول شموله" چلند لپاره لا هم هیله وه، خو د سپټمبر په اوومه اعلان شوې موقتې کابینه د غورځنګ له پخوانیو ساتونکو څخه جوړه شوې وه، چې ډېری یې پښتانه وو، ډېر یې سپین ږيري دي او ټول یې سپین ږيري وو. نارینه د طالبانو بشپړ پوځي بریا د دوی سخت درېځي پیاوړي کړي وو. برادر، چې په لویدیځ کې ډیری یې تمه درلوده چې د نوې کابینې مشري وکړي، د مرستیال په توګه وټاکل شو.

د پوهنې د سرپرستي وزیرې په توګه د رنگینه ځای ناستي تر دې مخکې په پاکستان کې یوه مدرسه چلوله. کله چې د سپټمبر په میاشت کې عالي ښوونځي بیا پرانستل شول، یوازې هلکانو ته د بیرته راستنیدو اجازه ورکړل شوه. په داسې حال کې چې په ځینو ولایتونو کې نجونو ته هم په خاموشۍ سره اجازه ورکړل شوې وه، د کال پای ته رسیدو سره، په هیواد کې ډیری نجونې لاهم له ښوونځي څخه بهر ساتل کيږي. د اوړي ګرمي تیره شوه. شپې اوږدې شوې. په تیاره سهار، د لرګیو لوګۍ بوی د کابل هوا ډکه کړه. د ښار اوسیدونکي او طالب جنګیالي له یو بل سره سمون خوري. ځینې جینسونه بیا راڅرګند شول، په داسې حال کې چې طالبانو د یونیفورم یوه ټوټه جوړه کړه چې په جمهوریت پورې اړه لري. کله چې ما د C.I.A. د عقاب اډې له پاتې شونو څخه لیدنه وکړه، هغه جنګیالي چې زموږ د ژورنالیستانو له ډلې سره په سفر کې راغلي وو، د عملیاتي ستایل هیلېټ اغوستي وه او د امریکا جوړ شوي وسلې یې لیرېدل. ځینو حتی د صفر واحدونو پرانګ پټې اغوستي.

په پای کې، نږدې هرڅوک چې کولی شي پریښودل شي. ذکي او د هغه ټیم په دوحه کې ترانزیتي کمپونو ته لار ترڅو په متحده ایالاتو کې د بیا میشتیدنې انتظار وکړي، لکه څنګه چې مهدي او ندیم، ژباړونکو 1 سره د ښار د سقوط په ورځ مرکه وکړه. غني په ابوظبي کې یو کتاب لیکلی و، چې ښايي "د ناکامو دولتونو اصلاح" تعقیب کړي. رنگینه له عبدالله او زارا سره اریزونا ته لاړه، چیرته چې هغې ته په یوه پوهنتون کې د تدریس دنده ورکړل شوه. د اورګون قوماندان او د صفر قطعي سرتیري په امریکا کې نظامي اډو ته واستول شول، چیرې چې دوی به د مهاجرو په توګه نوي ژوند پیل کړي، رامین او د هغه میرمن ته د فرانسې په یوه فارم هاوس کې د هنرمند استوګنځای ورکړل شو، چیرته چې هغه د خپل ښار لپاره د هغه لیوالتیا لیکلې وه، یو کابل چې اوس د یوه نوي کډوال په تصور کې ژوند کوي.

که څه هم ورځنۍ ژوند د پلازمینې کوڅو ته راستون شو، د تیاره وروسته دوی په چټکۍ سره خالي شول، پرته له دې چې په چورلکو کې ولاړ جنگیالي. زه دننه پاتې شوم، زما ملګري هم له دې ښاره وتلي وو چې موسیقي خاموشه شوې وه. زه د وتلو په لټه کې وم، او بالاخره د کابل له سقوط دوه میاشتې وروسته، د کندهار په لور روان شوم. اکبر او ما په څرخ کې وګرځېدل؛ د وردګو دره غزیدلې، شاته یې شنه غرونه. موږ کړکۍ رابنګته کړې او پاکه هوا مو تنفس کړه، په احتیاط سره مو په پوستو کې ستیریو بنسټه کړه. 1 لویه لار، چې له یوې لسیزې څخه د زیاتې مودې لپاره د جګړې ډګر و، اوس د شپې د موټر چلولو لپاره کافي خوندي و، که څه هم تاسو باید د سړک د غاړې بمونو څخه د خنډونو څارنه وکړئ، کوم چې امارت ورو ورو د پخولو هڅه کوله. هرڅومره چې موږ له کابل څخه لیرې سفر وکړو، د خلکو د یادښت کموالی به د جمهوریت لپاره کم و. د کندهار ښار نه بهر په پنجووال کې کروندګرو E.D. اونه کیندل او فصلونه یې کرل. په هر ځای کې د ځوانانو د قبرونو پر سر سپین بیرغونه ځوړند وو یوه ورځ به داسې نه تیرېږي چې په لسګونو جسدونه له دې لارې بیرته راوتلي وي. "د انارو په باغونکې له کروندګرو سره د جګړې د مخالفو اړخونو تجربې پرتله کوي. اوس زه گورم چې دوی همدومره ځوریدلي. شاید نور.

طالب جنگیالي د اکتوبر په میاشت کې د ماښام د لمانځه پر مهال په کابل کې په یوه تفریحي پارک کې. په کلیوالو سیمو کې د عامو خلکو لپاره، د جمهوریت سقوط لږترلږه د جګړې پای ته رسولی و. خو طالبانو پخواني چارواکي وځپل، کورونه یې د وسلو په لټه کې کړلډولتي موټرې په کندهار کې، ما ته د طالب جنگیالیو لخوا د پخوانیو پولیسو او استخباراتو افسرانو د تښتونې او وژنو د خاموش کمپاین په اړه ویل شوي وو - چې د دوی مشرانو رد کړل چې ځینې یې د سیمه ایزو شخړو او نورو د غچ له امله.

اکبر او زه لوبډیځ ته هلمند ته روان شو. له ښاره بهر مو څو وسله وال کسان ولیدل. موږ د بهرنیو پیسو په مرسته جوړ شوي اډې تیرې کړې، ډیری یې د وروستیو جګړو داغونه درلودل. ډیری خالي وو، یوازې یو سپین بیرغ پورته و. ځینې یې چې د هیسکو خنډونه یې د سکریپ لپاره د تارونو څخه نیولي وو اوس بیرته ځمکې ته خوري. داسې انگیرل کیږي چې هیواد، د ډالرو د دوامداره انډول څخه بې برخې شوی، د انرژۍ ټیټ حالت ته راستنېږي. اقتصاد په آزاده زوال کې و، بانکونه نغدي وو. دا د وچکالۍ کال و، او هرڅوک د لوړې ویره درلوده چې ژمی به راوړي

شورابک ته څېرمه په لویه لاره مو د کانکریتی دیوالونو لړۍ تیره کړه، کوم چې ما د سمندري ځواکونو د لویې هوايي اډې د ننوتو ځای ګڼلی و. ما هلته د خپلو لیدنو په اړه فکر وکړ، کله چې د ځغاسټي پر لاره د جټ الوتکو ګڼه ګڼه وه، او هڅه مې کوله چې د هغو زړورو جنرالانو یادونه وکړم چې هر

کال به يي تشريح کول، دوی ځنگه گتلي، دوی يوازې ډيرو سرتيرو، ډيرو پيسو او ډير وخت ته اړتيا لري. شل کاله تېر شول، چې د ماشوم د لويولو لپاره دومره وخت تېر شو، چې خپلې زده کړې پای ته ورسوي او ځوانه ښځه شي. دا د جمهوريت د ژوند موده وه. اوس خوب پوره شو او امريکا له يوه داسې اشراف سره لاړه چې د وروستي بهرني سرتيري له وتلو مخکې وتښتېده او يو هېواد يې د لورې په څنډه کې پرېښود.

نيمروز ته مو موټر چلاوه او د ايران پولې ته ورسېدو. دلته صحرا پيل شوه. يو لوی اخراج روان و. موږ وليدل چې مهاجرين په لاريو کې راټول شوي، لويديځ ته ځي.

پای